

Myšlenka na neděli

Práce a modlitba

Zamyšlení nad úryvkem Mk 6,30-34

Pojďte i vy někam na opuštěné místo a trochu si odpočiňte.

Doba, na kterou Ježíš rozeslal učedníky na jejich první apoštolskou cestu, se chýlí ke konci. Připoj se k jedné ze dvojic, která se vrací na smlouvané místo, kde se opět setká se svým Pánem. Učedníci jsou plni nevšedních zážitků, dojmů, radostného úžasu i vděčné pokory. Nech si od nich vyprávět, jak dobré je uvěřit Pánu a zasvětit se zcela jeho službě, zeptej se, jaký je to pocit rozdávat potřebným v plné důvěře v Ježíšovo slovo jeho pravdu a jeho dary. Zeptej se jich, zda jim něco scházelo, když putovali bez mošny a náhradního pláště. Rádi se přiznají, jak přemohli svůj ostych a svou nezkušenost, ale řeknou ti také, jaká je to radost zdarma rozdávat, co zdarma obdrželi.(1)

Pozoruj s úctou a vděčností, jak skládají Pánu účty ze své první evangelizace. Není již zájem a pozornost, s jakou jim Ježíš naslouchá, radostnou odměnou za vykonanou práci? Oceňuje námahu, kterou museli vynaložit, a stará se i o jejich zasloužený odpočinek. Odvádí si své věrné daleko od lidí na širé moře a na pustinu, aby byli sami. Ulož si tento zážitek hluboko do paměti, abys vždy věděl, kam mají nejdříve směřovat tvoje kroky, kdykoliv končíš svoji namáhavou práci: k setkání s Ježíšem.

Zdá se ti obtížné přejít od práce k rozhovoru s Pánem? Možná, že je to proto, že sis navykl příliš oddělovat modlitbu a práci. Odcházej za prací tak jako učedníci, kteří vyšli tam, kam je poslal Ježíš. Pak se budeš k němu vracet podobně jako oni, abys mu pověděl o všem, co jsi prožil, co jsi učinil, i o všem, co jsi učil nejen svým slovem, ale i svým příkladem. Vyprávěj mu upřímně, s kým ses setkal, koho jsi potěšil a kdo potěšil tebe. Pověz mu o svých úspěších i o svých nezdarech. Uvidíš, jak si sám jasně připomeneš, co jsi dělal s ním a podle jeho vůle, a co jsi naopak podnikal na svou vlastní pěst a podle svých vlastních choutek. Dodej si odvahy a promluv i o všem, o čem bys raději pomlčel a za co se spíše stydíš. Všimni si, že Ježíš naslouchá a hledí na tebe stále se stejnou láskou a stejným pochopením. Nemáš nic, čím bys ho mohl překvapit. Ví i to, co bys chtěl zatajit, a nezarmoutí jej, když to od tebe uslyší, ale naopak, když si to necháš jako kámen na dně duše. Naslouchá ti přece ne proto, aby se něco dověděl, ale chce ti udělat radost a dát ti příležitost, abys před ním s plnou důvěrou vyprázdnil svoje srdce, aby tam pak mohl vložit svou milost a svůj pokoj.

Teprve až mu všechno takto vypovíš, odvede si tě k sobě do samoty, na opuštěné místo, kam nemají přístup lidé ani věci, daleko od shonu a denních starostí. Takové chvíle s Ježíšem jsou pravým odpočinkem duše. Pro Ježíše je samota místem, kde se setkává se svým Otcem. Pro tebe pak je místem, kde Ježíš může k tobě promlouvat, aby ti sdělil zcela důvěrně a tiše, co bude nadále ku prospěchu tobě i všem těm, k nimž tě pošle jeho starostlivá láska. Varuj se odměřovat ten drahocenný čas, který s ním takto trávíš. Nauč se vychutnat, jak je to blažené být s Pánem sám, i když se ti někdy zdá, že oba mlčíte a nevíte, co říct. Ti, kdo se milují, jsou rádi tiše spolu i bez záplavy slov. Je to ticho, které teprve vrací všemu, co tě potkalo, i všemu, co tě čeká, tu jedinou správnou hodnotu a smysl. To je ten čas, kdy Ježíš obcerstňuje tvou duši a vede tě po správných cestách pro svoje jméno. (2)

Tvůj Mistr nezapomíná ani na to, že potřebuješ posilu. Proto prostírá pro tebe stůl(3), na kterém připravuje za pokrm sám sebe. Važ si této starostlivé péče. I když stále k tobě přichází a odchází sebevíce lidí a úkolů, dej si záležet, abys měl k včasnému nasycení dostatek času a klidu. Setkání s Ježíšem je potřebné, abys neutonul vysílením zahleděn jen do své překotné aktivity. Ona sama není cílem. Cíl je v Ježíši. Bez něho tak jako tak nikoho nepotěšíš, nikoho neuzdravíš, nikoho neočistíš. Setrvej u něho, dokud tě zcela neopustí neklidné nutkání, že už musíš jít, protože máš naspěch. Jak můžeš odcházet, dokud jsi vzdálen, dokud ses mu nestal blízkým jeho Krví?(4) Neobávej se, že ti bude chybět čas, kdy jsi prodléval na jeho svěžích pastvinách. Teprve až se v něm zcela uklidní tvé srdce, uslyšíš, kam a ke komu tě ve svém jménu posílá. Pak si

můžeš být jist, že tě jeho štěstí a přízeň provází po všechny dny tvého života(5).

Bratr Amadeus

(1)srov. Mt 10,8; (2)srov. resp. žalm 23; (3)tamtéž; (4)srov. 2. čtení Ef 2,13; (5)srov. resp. žalm 23

Myšlenka na neděli

Ježíšovy hosté

Zamyšlení nad úryvkem Jan 6,1-15

Rozdíl sedícím, kolik kdo chtěl.

Chceš-li dnes, tak jak sis navykl, vyhledat Ježíše, připrav se na to, že jej obklopuje nebývale veliký zástup. Evangelista odhaluje, že může jít o více než deset tisíc lidí. Kde se vzalo tak veliké množství? Co jsou to za lidé?

Někteří z nich byli osobně svědky Ježíšových divů. Jiní je znají jen z doslechu a rádi by spatřili člověka, jehož věhlas tak vzrůstá. Je tu však také mnoho poutníků, kteří směřují do Jeruzaléma ze vzdálených končin, kam ještě ani nedolehla zvěst o proroku z Nazareta. Dovídají se o příležitosti poznat jej díky horlivosti těch, kteří nejsou schopni nechat si radost ze setkání s Pánem pro sebe, a tak se stávají Jeho zvěstovateli. Ovoce tohoto spontánního radostného apoštolátu vidíš nyní na vlastní oči. Není to inspirující příklad?

Co tyto lidi nejvíce zaujalo, jsou dobrodiní, která Ježíš prokázal nespočetným nemocným a posedlým. Všimni si, že skutky dobroty a milosrdenství jsou nejpůsobivějším kázáním, které nadlouho utkvívá v paměti účastníků. Ale tyto svědkové Ježíšovy laskavé štědrosti chápou velmi dobře, že zde jde o více než o pouhé uzdravování. Tuší, že Ježíšovy činy jsou znamením velké Boží moci. Shromažďují se kolem Mistra plni očekávání něčeho ještě většího a důležitějšího. Přišli zdaleka, aniž by se starali o jídlo a o pohodlí. Shromáždilo se jich značné množství, takže to vyvolává mimořádnou situaci. Ježíš toho využije k mimořádnému projevu Boží lásky a péče. Jsou připraveni naslouchat jeho slovům, ale Ježíš k nim promluví tentokrát jiným způsobem. Nikdo z těch, kdo za ním přicházejí, neodejde neobdarován, třebaže jej přivádí pouhá zvědavost. Každý, kdo věnoval Ježíši kousek svého času a kousek svého pohodlí, bude dnes jeho hostem. Pomoz apoštolům usadit po skupinách celé to velké společenství, aby mohla začít neobvyklá a obdivuhodně názorná lekce.

Ježíšův úmysl nasytit přítomné je víc než jen projev starostlivosti. Lámat chléb a podílet se o něj je znamením vzájemnosti a společenství. Pán tedy připravuje výmluvné znamení, jako vstup k tajemství velikého daru intimního společenství s Bohem, který Ježíš chystá, ačkoliv oni nejsou dosud schopni to pochopit.

Rozmnožení pokrmu je velkým zázrakem, ale jeho skutečný smysl a dosah můžeš pochopit jedině jako společenství hostiny, kterou Ježíš připravil početnému zástupu. Samotný zázrak rozmnožení tedy je pouze přípravou na zázrak lásky.

Ježíš si zajisté mohl opatřit potřebný pokrm nejrůznějším způsobem. Proč by ten, který proměnil vodu ve víno, nemohl proměnit kameny v pokrm? Ale on si rád posluhuje tím, co mu člověk dá k dispozici. Nepřehlédni skutečnost, odkud bylo těch pět chlebů a dvě ryby, jimiž Ježíš nasýtil celé množství: Jeden chlapec se vzdává toho, co si přinesl, když slyší, že o to žádá sám Pán. Dal všechno, co měl, a přece nejen že sám o nic nepřišel, ale ještě umožnil, aby se z jeho mála dosyta najedlo několika tisíc přítomných.

Pán ti tu dává nahlédnout do tajemství malých duší, které budou s ochotou dávat svou trochu Ježíšovi, a jeho láska tímto málem bude sytit celé zástupy. Proto Ježíš touží po každé tvé sebemenší oběti, aby ji mohl zázračně rozmnožit pro tak mnohé, kteří hladoví. Zúčastni se rozdělení, abys viděl, že každý z těch několika tisíc, kteří tu usedli do trávy k velkému agapé, dostává od Pána tolik, kolik chce. Pán otevírá svou ruku a sytí všechny laskavostí(1). Jeho dlaň je dostatečně štedrá i bohatá, takže nic z toho, co dostane jeden, nemůže chybět pro druhého. Až budeš spolu s jeho učedníky sbírat zbylé nalámané chleby, přesvědčíš se, že spíše než Ježíšova

pokrmu může pochybět Jeho hostů.

Posbírej pečlivě všechny úlomky. Hojnost neznamená plýtvání. Zapřemýšlej, koho bys ještě mohl přivést k těm dvanácti košům, aby nic nepřišlo nazmar. Vysvětli jim však, že jde o více než o zbytky chleba, pokus se, aby viděli dále, než vidí tento zástup, který po svém nasycení přestal vnímat velké znamení a spokojí se s vidinou pozemského krále. Jak mnoho je těch, kteří trpí hladem, protože odmítají Lásku, která by je tak ráda nasýtila: je tak veliká, že přesahuje všechno jejich lidské pomyšlení.

Ať tě chválí, Pane, všechna tvoje díla, ať tě tvoji zbožní velebí, ať vypravují o slávě tvého království, ať mluví o tvé síle(2)!

Bratra Amadeus

(1) srov. resp. žalm 145

(2) tamtéž

Terezie z Lisieux

René Lejeune

V letošním roce uplyne 100 let od smrti jedné z nejméně významnějších světic nové doby, sv. Terezie z Lisieux. Aktuálnost jejího duchovního odkazu s časem nejenže neklesá, ale naopak vzrůstá. V poslední době se hovoří o tom, že se má stát další ženou, kterou církev oslaví titulem: Magistra Ecclesiae. Vraťme se opět k této obdivuhodné francouzské řeholnici, která v krátké době naplnila čas mnoha let.

“Malá cesta” blaženosti
Můj život je jen okamžik,
hodinka, která prchne.
Můj život je jen okamžik,
jenž mi vyklouzne a odletí.
Můj Bože, ty víš, že k tomu,
abych tě milovala,
nemám nic, jenom dnešní den.

Je to první ze čtrnácti slok Terezčiny básně Moje píseň lásky, kterou složila podle rytmu písně “Dieux de paix et d’amour”. Inspiraci nacházela v bibli, zvláště v žalmech, a v liturgických textech. Jistý počet jejích básní jsou mistrovská díla spontaneity, svěžesti a duchovní hloubky. Mají schopnost a sílu vyvolat v srdci čtenáře na dlouho slast nebo proud milosti. Její básně nejen že vyvolávají citové chvění, ale současně jsou vydatnou stravou duše. V té míře, v jaké dělala rychlé pokroky na cestě k svatosti, je každá její myšlenka, bez ohledu na formu vyjádření, která vytryskla z jejího srdce, něčím jako mistr a vůdce, který odhaluje cestu k blaženosti. Nejde o blaženost uplynulé minulosti nebo budoucnosti, která nám nepatří, nýbrž blaženosti, která je na dosah, blaženost dneška, blaženost, kterou jsme schopni uchopit a podržet, blaženost, kterou můžeme poznamenat celý svůj život. Blaženost? To je totéž, co milovat!

To znamená: “Milovat Tě.” Terezie věděla jako nikdo jiný, že blaženost je jen jiné jméno pro lásku, která přichází skrze Toho, který je láska.

“Z tvé tváře vyzařuje dokonalá radost; po tvé pravici je slast po všechn čas,” zpívá žalm 15.

“Celé mé štěstí (blaženost) jsi jen ty,” říká dále žalmista Bohu ve stejném žalmu. A matka, která miluje své děti? A ženich, který miluje svou nevěstu? Anebo Vincenc z Pauly, který miluje své chudé? Právě: malá Terezička ukazuje obdivuhodným způsobem, že všechna láska prochází Božím srdcem. Štěstí, které mi darují můj ženich, moje děti, moji přátelé, pochází z jejich lásky. Každý pocit lásky, každý úkon lásky je však malou částí Božího Srdce. A právě toto chce vyjádřit slovo: “Celé mé štěstí jsi jen Ty.” Minulost je nahromaděním takových “částeček lásky”;

přítomnost spočívá v částech lásky, které se právě dějí. A budoucnost má smysl jenom proto, že máme schopnost, že tyto částky lásky, ze kterých je utkán náš pozemský život jako ze zlatých vláken božství, můžeme rozmnožovat do nekonečna. Terezie nás učí svým životem a svými spisy této základní pravdě.

Kdo je malá svatá Terezie?

Jako poslední z devíti dětí, z nichž dvě děvčátka zemřela v časném dětském věku, vyrůstala Terezka, zahrnována láskou svých rodičů a svých čtyř sester. Byla celá ponořena do lásky, tzn. ponořena do Božího Srdce.

Ale tato láska nebyla bez stínů. Každý lidský život je tajemné soužení. Přicházejí z velkého soužení, čteme v Zjevení sv. Jana (7,14) o velkém zástupu vyvolených, kteří vyprali svůj šat v Beránkově krvi, Terezii byly teprve čtyři roky, když začaly její zkoušky utrpením; potkala ji ta největší bolest, jaká může postihnout dítě: byla odtržena od své matky, která zemřela ve 45 letech na rakovinu. V krátkém životě Terezie se kupí zkouška na zkoušku, které by každou citlivou duši zlomily. A ona má velmi citlivou duši, ale postavila se proti tomuto náporu. I když byla ještě docela malá, měla již nezdolnou sílu: totiž svou cestu, cestu podivuhodně jednoduchou a překvapivě účinnou. Cestu ke svatosti, která je dostupná všem a která z Terezie učinila pro naši dobu i pro doby budoucí nenapodobitelnou duchovní vůdkyni. Ale tato síla a tato cesta dostala svou podobu teprve po zvláště povzbuzující Boží intervenci o Vánocích roku 1886.

Matka byla vytržena z rodinného kruhu a rodina se odstěhovala z Aleconu, místa, které zničilo zdraví paní Martinové. Usadila se v Lisieux u Izidora Guérina, matčina bratra. Dům leží na pokraji města a poskytuje nádherný pohled na celé Lisieux. O dítě Terezku se starají se vši něžností její sestry. Nejstarší Pavlína, která se ujala role matky, plní svou úlohu vůči Terezce dokonalým způsobem. Její otec, "milovaný král", zdvojnásobuje svou něžnost až k opravdové mateřské lásce. Terezie zde prožívá intenzivní pocit štěstí, který trvá dva roky, ale i tato doba je poznamenána bouřemi, které jsou pro ni velkým otřesem.

K prvnímu otřesu došlo v říjnu 1881, když nastoupila do školy v benediktinském opatství. Terezka zde bydlí v polointernátu. Malý z hnízda vypadlý ptáček přechází v "vyvolené země" do obyčejné země". Je nešťastná. Tato zkouška trvá pět let. "Bylo to nejsmutnějších pět let mého života," napsala později. I zde se stala obětí své velké citlivosti, která je jemná a křehká jako plátek růžového květu.

Během této doby přišla druhá zkouška. Pavlína, její druhá matka, dosáhla věku 21 let. Čekala na tuto dobu své plnoletosti, aby mohla uskutečnit svůj sen, který dlouho toužebně snila: vstupuje do Karmelu v Lisieux. 2. října 1882 dostala Terezie "poslední políbení" utopené v slzách. Terezie nebyla k utěšení a krátce nato se roznemohla. Tato zvláštní nemoc se ještě zhoršila mezi 25. březnem (svátek Zvěstování) a 13. květnem (Letnice). Dítě trpí halucinacemi a úzkostmi. Upadlo do agonie. Rodina i sestry karmelitánky prosí Pannu Marii o vítězství. 13. května 1883, o slavnosti Seslání Ducha svatého, v den, který Panna Maria obzvláště miluje, zjevuje se Matka Boží mladému děvčeti. Terezie viděla, jak rodinná socha Panny Marie ožívá a usmívá se. "Úchvatný úsměv Panny Marie" osvobozuje náhle nemocnou od všeho zla, kterým tak nevýslovně trpěla. Přesto ještě několik let neměla jistotu, pokud jde o pravost zjevení a s ním spojené uzdravení.

Mezitím Terezka dosáhla desíti let. Zkouška jí pomohla vyvrát. Na dně její duše se usadila hvězda; sen se jí začal jevit jako skutečnost. I ona se stane, jako Pavlína, karmelitkou...

8. květen 1884 je pro Terezii mimořádným dnem: přistupuje k prvnímu svatému přijímání. Tehdy prožila "spojení v lásce". "Miluji Tě a daruji Ti sama sebe navždy," šeptá toto jedenáctileté děvče svému Miláčkovi, svému Pánu Ježíši.

Nicméně radosti a bolesti zůstávají i nadále spolu svázány. 14. června obdržela "svátost lásky", jak nazvala biřmování. Přípravovala se na ni ve "svátostném opojení". Blaženost byla opět přerušena jedním rozloučením. Její sestra Marie, třetí maminka, odchází za Pavlínou na Karmel. Citlivé děvče nevýslovně pláče. Pak pláče opět proto, že tolik plakala; ptá se sama sebe,

zda se s takovou přecitlivělostí může vůbec stát hodnou své křestní patronky sv. Terezie z Avilly...

Zkouška odchodu sestry Marie 15. srpna 1886 byla o to tvrdší, že osm dní předtím odešla neočekávaně ke klariskám v Alenconu také její sestra Leonie, která zaujímala v Terezčině srdci zvláštní místo.

Rozhodujícím způsobem však poznamenaly život mladičké Terezie Vánoce roku 1886. Právě když šla do schodů, udělil jí Ježíš dar, který jí dosud scházel: dar síly. Terezie nazývá tento okamžik "obrácením". "To, čeho jsem v deseti letech ještě nebyla schopna, to mi Ježíš, který se dosud spokojoval jen s mojí dobrou vůlí, dal v jediném okamžiku." S tímto darem Ducha svatého začíná onen úsek jejího života, který nazvala "nejkrásnější ze všech, protože byl naplněn nebeskými milostmi".

V té době se podílí s Ukřižovaným o touhu, s jakou On touží po lidských duších. Slyšela o Pranzinim, těžkém zločinci, který byl odsouzen k trestu smrti na gilotině. Doslova zaútočila na nebe, aby dosáhla Pranziniho obrácení; obětuje Bohu nekonečné zásluhy Ježíše Krista a poklady svaté církve, dává na tento úmysl sloužit mši svatou, protože cítí, že "sama v tom nic nezmuže". A stal se doslova div. Přímo pod gilotinou se stala neuvěřitelná věc. Dříve než strčil hlavu do "temné díry", tu Pranzini, který dosud tvrdošijně odmítal modlitby kněze, který jej doprovázel, náhle se prudce obrátil, vzal kříž, který kněz držel, a třikrát políbil svaté rány Spasitele. Pak se ponořil do smrti a do nekonečného Božího milosrdenství. Bylo to 31. srpna 1887.

Co je život ve své skutečné podstatě? Okamžik mezi dvěma věčnostmi. Dívejme se na tento okamžik. Tento okamžik je vzácný klenot.

Sv. Terezie z Lisieux

Modlitba sv. Terezie od dítěte Ježíše k nejsvětější tváři

Ježíši, který ses stal ve svém hrozném utrpení "výsměchem lidí" a "mužem bolesti", uctívám Tvou božskou tvář, kterou ozařuje krása a vlídnost božství a která se nyní i pro mne stala tváří "malomocného" (Iz 53,4). Pod těmito rysy však rozpoznávám Tvou nekonečnou lásku a hořím touhou milovat Tě a přispět k tomu, aby Tě milovali všichni lidé.

Slzy, které tak nezadržitelně kanou z Tvých očí, jeví se mi jako drahocenné perly, které chci sbírat, abych za jejich nekonečnou cenu vykupovala duše ubohých hříšníků.

Ježíši, Tvoje tvář je jediná krása, která vzrušuje mé srdce, chci se ráda vzdát zde na zemi sladkosti Tvého pohledu, nevýslovného polibku Tvých úst, ale prosím Tě snažně: vtiskni svůj božský obraz do mého srdce a zapal je svou láskou, abych se rychle strávila a co nejdříve dospěla tam, kde mohu patřit na Tvou tvář slávy v nebi.

Pane, náš Bože, dej nám sílu snášet tuto dobu. Dej našim dětem úsměv a radost. Dopřej jim, aby dospívaly do doby nadcházejícího míru. Dej lidem domov, aby měli bezpečí tepla a lásky; ve kterém se společně snášejí utrpení a bolest a společně se hovoří o každodenních starostech. Pomoz národům této země najít mír; řiď jejich vůli, aby překonaly nenávist. Náš Stvořiteli, dopřej nám, aby znovu rozkvetla láska, věrnost a víra...

Julie Corsten-Fölsingová

Všechno zadarmo

Po deštivých dnech posledního týdne zasvítilo ráno slunce v plné nádheře. Paní Herta se vrací od lékaře. Je posmutnělá. Bude se asi muset podrobit operaci kyčlí.

Stará paní zamířila na své oblíbené místo v parku pod smuteční vrbou. Teprve v poslední chvíli si všimla, že na lavičce sedí děvčátko. Hledělo před sebe do prázdna a houpalo nožkama.

Paní Herta se sedla vedle ní. "Nevypadáš právě vesele," řekla. "Kdo ti přišlápl malíček?"

"Mně nikdo nic nepřišlápl," protestovalo děvčátko a podívalo se uražené na paní. "Já mám

dnes narozeniny!”

“Ó, tak ti srdečně blahopřeji! To je důvod k oslavě.” Prohlížela si s obdivem malou osůbku. Její vlasy byly svázané do ohonu pestrou mašlí. Velké modré oči se na ni zahleděly. “Kolik je ti roků?”

“Sedm.”

“To je krásné. A proč z toho nemáš radost?”

“Protože mi ještě nikdo negratuloval”.

“Já jsem to právě udělala,” řekla Herta. “A kdo ještě přichází v úvahu? Zkusím hádat: maminka?”

“Chyba. Já nemám žádnou maminku. Já žiju u tety.”

“Tak by ti měla blahopřát tvoje teta. A ona na to asi zapomněla. Je to tak?”

“K narozeninám dostávají děti dárky,” proneslo dotčeně děvče. “Ale moje teta nemá stejně žádné peníze. Tu trochu, co dostaneme, potřebujeme na živobytí. Nic není zadarmo.”

“A kdo je to ‘my’?” zeptala se stará paní. “Tvoje teta, tvůj strýc a ty?”

“Chyba. Moje teta, Kája a já.”

Kája je tvůj bratr?”

“Ano.”

“Tvoji rodiče už nežijí?”

“Ne. My jsme byli v sirotčinci, Kája a já. Teta je sestra mého tatínka. Ona se nevdala. Teď se stará o nás.”

“Jak se jmenuješ?”

“Zorka Mlynářová.”

“Pověz mi Zorko, co by sis přála k narozeninám? Myslím, kdyby sis mohla svobodně vybrat?”

“Míč,” řekla Zorka.

“A kdyby ti někdo daroval k narozeninám míč, byla bys potom zase veselá?” zeptala se paní Herta.

Děvče se na ni zadívalo: “Takový velký?”

“Takový velký!”

“Ale proč?” zeptalo se děvče skepticky. “Proč mi chceš dát míč?”

“Řekla jsem ti přece, protože máš narozeniny. Jen tak, abych ti udělala radost.”

“Jen tak,” opakovalo děvčátko. “Úplně zadarmo.”

“Úplně zadarmo.”

“A co z toho máš?” zeptala se Zorka nejistě. “Ty z toho přece nic nemáš. Nikdo nedává nic zadarmo. V životě se za všechno musí zaplatit, říká moje teta.”

“Já ti řeknu, co z toho mám,” řekla stará paní. “Když vidím, jakou máš z toho radost, pak je to jako ten paprsek slunce, který nás tu hřeje. Mám z toho radost, že sluníčko svítí. A ty taky, ne?”

Děvče chvíli zapřemýšlelo. “Ano, ale sluníčko nic nestojí. Ty sis je nekoupila.”

“Souhlasí,” řekla paní. Slunce jsem si nekoupila, ani pro sebe ani pro tebe. A přece je tady. Úplně zadarmo. Někdo jiný nám je daroval. Kdo asi?”

Zorka chvíli přemýšlí. “Pán Bůh?” Herta přikývla. “My lidé bereme všechno jako samozřejmost. Světlo i teplo. To, že je můžeme cítit, to už je přece zázrak. Že naše oči vidí, že naše uši slyší, že můžeme spolu mluvit. A my tak málo říkáme: Děkuji ti, milý Bože, žes nám to všechno dal. Jen tak. Abychom byli šťastní. Úplně zadarmo.” Herta tak rozvažovala spíše sama pro sebe. Ale Zorka překvapeně naslouchala.

oči jí zazářily.

Když se Zorka šťastná vrátila domů s novým míčem, řekla překvapené tetě: “To není pravda, co mi stále říkáš, že na světě není nic zadarmo. Ten balon mi dala jedna paní. Úplně zadarmo. A moje oči a moje uši mi dal Pán Bůh. A taky sluníčko a měsíc, a hvězdy a vůbec.

Všechno zadarmo!”

Anděla Kramberichová

Dědictví otců zachovej nám, Pane

4. Metodějova statečnost

Pisatel Života svatého Metoděje vypočítává vynikající postavy Starého zákona, připomíná apoštoly a velikány Nového zákona. “Po těchto všech milosrdný Bůh povolal našeho učitele blaženého Metoděje k vznešenému úkolu. Přirovnáme-li všechny jeho ctnosti a veliké činy k těmto světcům, jednomu po druhém, nebudeme se muset hanbit... Tím, že se všem připodobnil, jevil se na něm obraz všech: bázeň Boží, zachovávání příkazů, čistota a horlivé modlitby a posvátné úkony, mocné a líbezné slovo, mocné na protivníky a líbezné k přijímacím pokárání, ráznost, milosrdenství, láska, vášnivost i trpělivost. Stával se všem vším, aby všechny získal.”

V Metodějově životě je toho mnoho, nad čím je třeba se zamyslet. Zastavme se u jeho statečnosti. Mohlo se totiž zdát, že Metoděj, který se z ruchu světa uchýlil do klášterní samoty, nebude mít po ztrátě bratra Cyrila dost statečnosti, odvahy a průbojnosti. Víme, že ho oddaně poslouchal, třebaže byl sám starší a byl představeným kláštera. Pokud se Metoděj ochotně podřizoval svému bratru, nebylo to pro vlastní neschopnost a nesamostatnost, ani pro nedostatek vlastní nápaditosti, nýbrž to byl výraz pokory. A ještě méně bychom mohli v jeho postoji a chování hledat bázlivost. Skrytá statečnost a ostatní ctnosti, které ji doprovázejí, se naplno projeví, sotva se musel Metoděj rozhodovat a jednat samostatně. Statečnost je jedna ze základních, kardinálních ctností. Bez ní není křesťanský život opravdový. Nietzsche obviňoval křesťanství, že prý zbavuje člověka mužnosti a ochromuje jeho průbojnost. Marx zase tvrdil, že křesťanství otupuje vůli dělnictva k boji za svá práva.

Papež Pius XI. proti výsměchu nacistů prohlásil: “Pokora v duchu evangelia a modlitba o Boží milost se mohou dokonale spojit se sebeúctou, se sebedůvěrou, s hrdinstvím. Kristova Církev ve všech dobách až dodnes čítá víc vyznavačů a dobrovolných mučedníků než kterýkoli jiný morální kolektiv. Nepotřebuje se od nikoho poučovat o hrdinství citů a činů.”

(Mit Brennender Sorge)

Sv. Metoděj je nám vzorem statečnosti. Když ho opustil milovaný bratr Konstantin, bylo to pro něho kruté. Neztratil však hlavu a neopustil nastoupenou cestu. A přitom zůstal sám proti mnohým nepřátelům. Štvali proti němu a neustali, dokud se ho nezmocnili, aby škodili jeho apoštolskému působení. Nikdo si nedovede představit, co tehdy vytrpěl. Když byl souzen samozvanými soudci navzdory všem církevním zákonům, neděsil se toho, ale odvážně jim říkal:

“Přecházíte-li vy z řevnivosti a lakoty proti zákonům..., bráníte tím učení Božimu, dejte si pozor, abyste svůj mozek nerozlili, budete-li chtít kostěnou lebkou prorazit železnou horu.”

Na jejich hrubé vyhrožování odpovídal klidně a nebojácně:

“Mluvím pravdu před císaři a nestydím se. Vy však si číňte se mnou, co vám libo, neboť nejsem lepší než ti, kteří proto, že mluvili, co je spravedlivé, i o tento život přišli v mnohých mukách.” (Život sv. Metoděje, 9)

A zde se spojuje Metodějova statečnost s pokorou. Toto spojení je pozeňnané pro mravní život člověka. Metoděj mluví k svým soudcům stejně odvážně, jako pokorně. Jeho pokora neoslabuje statečnost a statečnost se neprojevuje na úkor pokory.

Tak se Metoděj projevoval důsledně v celém svém životě. Statečně a beze strachu odpovídal každému, kdo se ho snažil zastrašovat a omezovat v jeho apoštolské činnosti. Jeho velkodušnost, vyplývající ze statečnosti, mu ukládala pohrdat nenávisť, závistí a žárlivostí nepřátel. Podávali na něho žaloby, vyhrožovali mu, ale Metoděj na to nedbal. Působil dál s velkou houževnatostí na tom díle, o němž věděl, že je to Boží dílo. Snažili se ho zastrašit. Tvrdili, že cařihradský císař Basilius I. se na něho hněvá. Strašili ho, že své působení odpyká životem, pokud ho císař dopadne. A zatím ho císař pozval s veškerou laskavostí do Cařihradu. Ukázal mu, jak si ho váží a jak vysoce hodnotí jeho započaté veliké dílo.(13)

Když vstoupil na Velkou Moravu franský král Karel III., přál si spatřit Metoděje, o němž tolik slyšel. Zajisté více pomluv a nactiutrhání než pravdy, protože mu o Metodějovi nepodávali zprávy příznivci Metodějova díla. Mnozí ho proto zastrašovali, že “bez muk nevyvázne”, aby se sám snažil opustit ten kraj. Metodějova statečnost však neznala strachu. Šel k franskému králi. “On jej přijal, jak se sluší na biskupa, čestně a slavně s veselím, porozprávěl s ním, objal a políbil jej a propustil... Řekl mu: ‘Pamatuj na mne vždy, ctihodný otče, ve svých modlitbách.’” (16)

Metodějova statečnost měla svůj nejhlubší zdroj v lásce k Bohu. A proto nám jeho vzácný příklad ukazuje, kde i my máme objevovat ctnost statečnosti, dnes tolik potřebnou.

Sebestián Labo

Události v údolí Cova de Iria v roce 1917

Biskupský erb a heslo, jakož i celá apoštolská činnost Karola Wojtyly ukazují, co pro něho Matka našeho Pána znamená, jak při ní stojí, jak jí důvěřuje. “Maria, tobě důvěřuji,” opakoval po atentátu krvácející papež. Svěřil jí nejprve sebe sama, potom Církev a celý svět.

Takovéto zkušenosti a zážitky se neohraničují jen na svaté a na katolíky. Tatjana Goričevová, známá ruská disidentka, pravoslavná křesťanka, hovořila o svých zážitcích s Matkou Boží. Narodila se roku 1947 v ateistické rodině. Od dětství slyšela o náboženství jen nepříznivé věci, např. že je to opium lidstva a záležitost pro staré lidi. Studovala germanistiku a filozofii a delší dobu byla dokonce lektorkou marxismu-leninismu. V roce 1972 se stala věřící. Později vydávala časopis “Maria”. Ve svých “Listech o modlitbách k Matce Boží” píše: “Byli jsme už ztraceni, ale byli jsme zachráněni, vysvobozeni. Matka Boží se u nás jmenuje “Vysvobození ztracených” - připomínám: ne ztracených, ale ztracených, beznadějných. Je zázrak nás mohl zachránit, a ten zázrak se stal. Matka Boží je orodovnicí lidského pokolení před Bohem. Mírní Boží hněv. Její milosrdenství je nesmírné, protože jen milosrdenství a láska mohou překonat a přemoci to, co jsme na sebe přivolali horou Kalvárie našeho ateismu: strašnou prázdnotu a nemilosrdnost bytí... Matka Boží sestupuje do pekla. Ne nadarmo jsem tak často slychala vyprávění jednoduchých ruských žen o jejich setkání s Marií. Matka Boží stojí neuvěřitelně blízko všem lidským námahám a snažením. Slyší každý vzdech, setře každou slzu. ‘Nemáme žádnou jinou pomoc, nemáme jinou naději’ - zpívá náš národ v kostelech o Marii.”

K tomu můžeme poznamenat: Mariina moc se nedá teologicky úplně vysvětlit. Ale její moc se dá zkusit a je tak velká, že je pro nás nevyčerpatelná. A tak můžeme z toho usuzovat, že ten pravý pramen Mariiny moci, ověřený milióny křesťanů v průběhu staletí, je až do dnešního dne ukryt v Božím srdci.

Charakteristiky Mariiny moci nejsou pasivní, jak by to rádi vysvětlili mnozí teologové, kteří se omezují na to, že diskutují jen o několika Mariiných vlastnostech. Moc, kterou prožívají a zakoušejí křesťané, je aktivní a dynamická a její účinnost se projevuje nejen u jednotlivců, ale i v dějinách Církve a národů. Vzpomeňme jen na úlohu Černé Madony Čenstochovské pro Poláky v posledních šesti letech, anebo na vítězství nad Turky u Lepanta v roce 1571 s pomocí Růžencové Panny Marie. V Lurdech se Maria zjevuje jako bez poskvrny dědičného hříchu počatá. Ve Fatimě ukazuje účinnou pomoc i proti moderní nevěře a proti snahám, které si daly za cíl člověka bez Boha. Mariina moc představuje Bohem plánovaný a Boha zastupující zásah. Když sledujeme jednotlivé kroky tohoto zasahování a zkoumáme slova řečená v posledních stoletích vizionářům (např. v La Salettě, v Lurdech, Fatimě), můžeme konstatovat, že v zážitku kříže svého Syna se Panna Maria naučila poznávat úskočnou zkaženost a podlost odpůrce, ďábla. “Virgo cognovit potestatem Satanae” - Panna poznala moc ďábla.

Není bez zajímavosti poznamenat, že tyto dějinné zásahy Marie se udály prostřednictvím jednoduchých, drobných prostředníků. Hierarchie se dozvěděla jen to nejpotřebnější skrze prostředníky. Tak tomu bylo všude, i ve Fatimě. Mohli bychom z toho vyvozovat otázku, jestli v tomto probíhajícím rozpoutaném zápase proti Božímu Synovi a jeho církvi Matka Boží už nyní

neshromažďuje svou mocí a láskou opuštěné, ubohé, trpící a malé, kteří budou zítra rozhodující silou bojující církve, jak to naznačuje Apokalypsa. Poselství z Fatimy, zejména obrácení se Matky Boží na malé pasáčky a její naléhavá prosba o modlitby, oběti a pokání, smíření, které může splnit každý člověk, mluví v tomto smyslu. Každopádně se ve Fatimě Maria ukázala jako misionářka víry a správkyně věcí svého Syna. Milióny lidí následovaly a následují její volání, většinou obyčejní věřící, ale i reprezentanti duchovní elity. Všichni však na základě svého osobního zážitku se zachraňující a milující mocí Marie. Jakou sílu tu mohou mít teoretické diskuse a osočování francouzských ateistů a jim podobných? Na "svobodném Západě" jsou dnes mnozí známí ateisté, kteří nechtějí akceptovat nadpřirozeno, a podobnými metodami jako portugalská svobodní zednáři v roce 1917 se pokoušejí představovat Fatimu jako podvod. A dnešní svobodní zednáři nezměnili svůj postoj vůči Fatimě.

Naproti tomu na Východě ukazují komunisté zjevný strach před fatimským poselstvím a trestají jeho rozšiřování, jak to dosvědčují mnohá vyslýchání křesťanů tajnou policií. Nepřímo a nechtěně tak dokazují sílu a moc Marie, kterou sice sami neuznávají, ale ani se jí nemohou vyhnout a zbavit se jí. Proto ta zuřivost a ty útoky, jejichž skutečným autorem a původcem je Kristův odpůrce, ďábel.

A to je i odpověď na otázku, proč fatimské poselství ještě i po letech, plných osobních pozitivních zážitků a zkušeností miliónů lidí, podrobené detailním kritickým studiím a pozorným zkoumáním, se všeobecně neuznává a nepřijímá. Tady platí moudrá slova Gamalielova: "Jestli je tato myšlenka a toto dílo od lidí, rozpadne se; jestli je však od Boha, nebudete je moci zničit, ba stanete se Božími protivníky" (Sk 5,38-39). Každý rok jsou ve Fatimě milióny poutníků, prosebníků a kajících a jejich počet stále stoupá. Úcta Fatimské Panny Marie se rozšířila do celého světa, protože nespočetné množství věřících mělo nepopiratelné zážitky a zkušenosti s laskavou mocí Marie ve svých malých i velkých záležitostech. Zvlášť potěšitelná a takřka překvapující je skutečnost, že děti a věřící mládež mají pro fatimské poselství pozorné a otevřené uši a přijímají je. Konečně nemělo by nás to překvapovat. Děti se otvírají pravdě spontánně a mládež je v každé chvíli ochotná k oběti.

V následující kapitole je kriticky rozebráno proroctví Marie z 13. července 1917 a jeho historické splnění v průběhu pětadesáti roků, které od té doby uplynuly. Poselství z Fatimy se nebojí kritiky, jeho protivníci se však bojí Fatimy.

Myslím, že bude muset lidi přepadnout velká bolest, až zjistí, že se nemilovali tak, jak se měli milovat.

Christian Morgenstern

I Mariino ANO bylo na Golgotě podroběno zkoušce. Toto zlato prošlo ohněm kříže a bylo shledáno jako pravé.

kardinál H. H. Groer

Nedejte se zotročit

Promluva papeže Jana Pavla II. k mládeži v Poznání 3. 6. 1997

Na náměstí Adama Miskiewicze v Poznani čekalo Jana Pavla II. 200 000 mladých Poláků. Papež jim v úvodu děkoval, že se sešli v tak hojném počtu, i když je právě období zkoušek.

Toto je den, který učinil Pán

Úryvek evangelia sv. Matouše, který jsme před chvílí slyšeli, nás přivádí k jezeru Genezaretskému. Apoštolové nastoupili na loď, aby přešli Krista na druhý břeh. Když veslovali v daném směru, spatřili jeho samého, jak kráčí po jezeře. Kristus krácel po vodě tak, jako by to byla pevná zem. Apoštolové se polekali a mysleli, že je to duch. Když vykřikli hrůzou, Ježíš k nim promluvil: Já jsem to. Nebojte se! (Mt 14,27). Tu se ozval Petr: "Pane, jsi-li to ty, přikaz mi, abych přišel k tobě po vodě." A on řekl: "Přijď!" (Mt 14,28-29) Petr vystoupil z lodí a

začal kráčet po vodě. Přicházel již ke Kristu, když se při nárazu větru polekal. Když začal tonout, vzkřikl: Pane, zachraň mne! (Mt 14,30) Tehdy Ježíš vztáhl ruku, chytil jej, zachránil před utonutím a řekl: “Proč jsi pochyboval, malověrný?” (Mt 14,31)

Tato příhoda z evangelia je plná hlubokého obsahu. Týká se nejdůležitějšího problému lidského života: víry v Ježíše Krista. Petr víru jistě měl, vyznal ji později výtečně při Caesariji Filipově, ale v tomto okamžiku nebyla ještě upevněna. Když udeřil silný vítr, Petr začal tonout, protože zapochyboval. Nikoliv vítr ponořil Petra do vln jezera, ale nedostatek víry. Jeho víře chyběl důležitý prvek: úplné spolehnutí se na Krista, bezmezná důvěra v Krista ve chvíli velké zkoušky, chybělo mu bezmezná spolehnutí se na Krista v naději. Víra a naděje spolu s láskou jsou základem křesťanského života, jehož úhelným kamenem je Ježíš Kristus.

V jeho smrti na kříži a zmrtvýchvstání byla v úplnosti zjevena Boží láska k člověku a ke světu. Ježíš je jediná cesta k Otci, jediná cesta, která vede k pravdě a k životu. (srov. Jan 14,6) Toto poselství, které Církev hlásá od počátku své existence všem lidem a národům, připomněl naší generaci II. vatikánský koncil. Dovolte, abych vám ocitoval krátký úryvek z konstituce *Gaudium et spes*:

Církev věří, že Kristus, který za všechny zemřel a vstal z mrtvých, může člověku skrze svého Ducha udělit světlo a sílu, aby byl schopen dostát svému nejvyššímu povolání; nebylo dáno lidem jiné jméno pod nebem, v němž by mohli být spaseni. Podobně... věří, že klíč, prostředek i cíl celých lidských dějin se nachází v jejich Pánu a Učiteli. Církev učí, že u kořene všech proměn existuje mnoho věcí, které nepodléhají změně a které mají svůj konečný základ v Kristu, který je stále tžž včera, dnes i navěky. (LG 10)

Drazí chlapi a děvčata, vydejte se v nadšení svých mladých srdcí za Kristem. Jen on může utišit strach člověka. Dívejte se na Krista z hloubi svého srdce i své mysli! On je vaším nerozlučným přítelem.

Toto poselství, kterému jsem zasvětil svou první encykliku *Redemptor hominis*, hlásám mladým lidem na všech kontinentech v době svých apoštolských cest a u příležitosti Světových dní mládeže. Toto poselství bude také tématem srpnového setkání mladých s papežem v Paříži, na které vás srdečně zvu. (Zbývá ještě vyřešit otázku financí, ale vy si poradíte!)

Jako křesťané jste vyzváni, abyste svědčili o víře a naději, aby lidé, jak napsal sv. Pavel, nebyli bez naděje a bez Boha na tomto světě (srov. Ef 2, 12; 4, 20).

Víra v Krista je i nadějí, jejímž on je Mistrem a Učitelem, ony umožňují člověku, aby zvítězil sám nad sebou, nad vším, co je v něm slabé a hříšné; a současně tato víra a naděje vede k vítězství nad zlem a nad důsledky hříchu ve světě, který nás obklopuje. Kristus vysvobodil Petra ze strachu, který opanoval jeho duši na rozbořeném moři. I sám umožňuje Kristus, abychom přečkali nejobtížnější chvíle života, jestliže se s vírou a nadějí obracíme k němu o pomoc. Odvalu! Já jsem to, nebojte se (Mt 14,27). Pevná víra, ze které se rodí bezmezná naděje, ctnost dnes tak potřebná, osvobozuje člověka od strachu a dává mu duševní sílu, aby vydržel všechny životní bouře. Nebojte se Krista! Důvěřujte mu až do konce! On jediný má slova věčného života (srov. Jan 6, 68). Kristus nikdy nezklame.

Jan Pavel II. pak připomněl mladým Polákům historické události, které se pojí také k místu, na kterém se dnes shromáždili. Na náměstí stála od r. 1932 socha Božského Srdce Páně jako symbol vítězství víry polského národa, kterou nacisté zničili. Nyní tam stojí kříže na památku masakru z doby komunismu v červnu 1956.

Pak pokračoval:

Genezaretské jezero připomíná obraz světa - i světa současného, ve kterém žijeme a ve kterém Církev naplňuje své poslání. Svět představuje pro člověka výzvu, tak jak bylo jezero výzvou pro Petra. Bylo mu blízké a známé z jeho každodenní práce rybáře, a na druhé straně to byl živel, se kterým je nutno konfrontovat svou sílu a svou zkušenost.

Člověk musí vstoupit do světa, poněkud se do něho ponořit, protože obdržel od Boha úkol, aby si práci, studium a tvůrčí činností podrobil zemi (srov. Gen 1,28). Na druhé straně není

možno uzavřít člověka výlučně v okruhu materiálního světa a pomíjet přitom Stvořitele. Je to totiž proti přirozenosti člověka, proti jeho vnitřní pravdě, jelikož lidské srdce, jak řekl sv. Augustin, je nespokojené, dokud nespočine v Bohu. Lidská osoba stvořená k obrazu a podobenství Božímu se nemůže stát otrokem věcí, ekonomických systémů, civilizační techniky, konzumismu, snadného úspěchu. Člověk se nemůže stát otrokem svých různých sklonů a vášní, které jsou někdy záměrně vybičovány. Před tímto nebezpečím je třeba se chránit. Je třeba umět užívat své svobody tak, že si vybíráme to, co je skutečným dobrem. Nedejte se zotročit! Nedejte se zlákat pseudohodnotami, polopravdami, krásou přeludů, od kterých byste se později odvraceli rozčarování, zranění, a možná se zkaženým životem.

V promluvě, kterou jsem kdysi přednesl v UNESCO, jsem řekl, že prvním a základním úkolem kultury je výchova člověka. Ve výchově jde hlavně o to, aby se člověk stával stále více člověkem, a o to, aby stále více byl, a ne pouze víc měl, aby přes všechno to, co má, co vlastní, uměl být stále více člověkem, to znamená také být s druhými a být pro druhé. (2.6.1980)

Tato pravda má také zásadní význam pro sebevýchovu, seberealizaci, pro rozvíjení svého lidství i Božího života, na který jsme byli naroubováni při křtu a upevnění při biřmování. Sebevýchova vlastně směřuje k tomu, aby člověk byl více člověkem i křesťanem, aby v sobě odhaloval talenty svěřené Stvořitelem a uskutečňoval povolání ke svatosti, které je určeno všem.

Svět může být někdy hrozným živlem, to je pravda, ale člověk, který žije vírou a nadějí má v sobě sílu Ducha, aby se mohl postavit proti ohrožením tohoto světa. Petr kráčel po vlnách jezera, i když to bylo proti zákonům přitažlivosti, protože se díval do očí Ježíšovi. Když zapochyboval, když ztratil osobní kontakt s Mistrem, začal se topit a zasloužil si výtku. Proč jsi pochyboval, malověrný? (Mt 14,31)

Na Petrově příkladu vidíme, jak důležité je osobní spojení s Kristem, jak je třeba toto spojení stále více obnovovat a prohlubovat. Moji drazí, modlete se a učte se modlit, čtěte Boží slovo a rozjímejte o něm, upevňujte svazek s Kristem ve svátosti smíření a v eucharistii, řešte problémy vnitřního života i apoštolátu ve společenstvích mládeže, kterých je ve vaší vlasti mnoho.

Drazí mladí přátelé, slavíme jubileum, 1000. výročí mučednické smrti sv. Vojtěcha. Dnes jsem v Hnězdně v rámci slavné eucharistie řekl, že sv. Vojtěch vydal svědectví o Kristu tím, že podstoupil mučednickou smrt za svou víru. Tato mučednická smrt velkého apoštola Slovanů volá dnes ke svědectví každého křesťana. Volá po nových lidech, kteří budou objevovat sílu a moudrost (srov. 1 Kor 1,22-25) Božího evangelia ve svém vlastním životě. Tento svět, který se projevuje jako nezkrotný živel, jako rozbouřené moře, současně velice touží po Kristu, lační po dobré novině. Velice potřebuje lásku.

Buďte v tomto světě nositeli křesťanské víry a naděje tím, že žijete každý den láskou. Buďte věrnými svědky zmrtvýchvstalého Krista, necouvejte nikdy před překážkami, které ční na cestách vašeho života. Spoléhám na vás. Na váš mladistvý zápal a oddanost Kristu. Znal jsem polskou mládež. Nikdy mě nezklamala. Svět vás potřebuje. Potřebuje vás církev. Budoucnost Polska záleží na vás. Budujte a posilujte v polské zemi "civilizaci lásky": v životě soukromém, společném, politickém, ve školách, na univerzitách, ve farnostech, v rodinách, které si jednou založíte. Nelitujte pro tento cíl mladistvého nadšení, úsilí ani obětí. A Bůh, Dárce naděje, nechť vám dá plnost radosti a pokoje ve víře, abyste skrze moc Ducha svatého byli bohatí v naději. (Řím 15,13).

Vás a všechnu mládež Polska chci svěřit Matce nejsvětější, Matce Kristově, Matce krásného milování. Amen.

*Nepřej si být tím, čím nejsi. Přej si být dobře tím, čím jsi.
Sv. František Saleský*

Jako jsou různě nebezpečná letadla, tak jsou různě nebezpečné časopisy a televizní

programy.

Engelbert Washielt

Dospělý člověk bez náboženského světového názoru, bez víry je duchovním a mravním mrzákem.

Lev Nikolajevič Tolstoj

Editorial

Omlouváme se našim čtenářům, že nedostali včas 29 číslo Světla. Stalo se tak v souvislosti s obtížemi způsobenými povodňovou katastrofou v Olomouci. Matice cyrilometodějská na Dolním náměstí sice nebyla přímo zasažena vodou, ale celý týden trval výpadek elektrického proudu, takže redakce a tiskárna nemohly pracovat. Proto nyní dostáváte dvojčíslo, které ovšem nemá rozsah 32 stran. I další čísla však budou vycházet rozšířená o čtyři strany, takže postupně vzniklý výpadek nahradíme. Prosíme vás o strpení a pochopení.

Povodňová voda nezasáhla redakci na Dolním náměstí, zato zcela vytopila středisko Mariánského kněžského hnutí na Černochově ulici a způsobili zde značné škody. Kromě osobního majetku jí padlo za oběť mnoho vytištěného materiálu a dokumentace. Vodou zde byla také nenávratně zničena část korespondence týkající se MKH i časopisu Světlo. Mnohým z vás se touto cestou omlouváme, že jejich dopisy zůstanou bez odpovědi.

Zkomplikovala se také situace s dodávkami papíru a pravděpodobně budeme nuceni tisknout týdeník Světlo na papír, který se nám podaří obstarat. Mohou se tak vyskytnout i dva druhy papíru v jednom čísle Světla. Číslo 28/97 bylo z MCM vyexpedována v pořádku a doufáme, že jej obdrželi všichni čtenáři.

Redakce

Světový den mládeže '97

Program návštěvy Svatého otce v Paříži

79. zahraniční cesta Jana Pavla II. bude zahájena ve čtvrtek 21. srpna 1997. Vrcholem této návštěvy je Světový den mládeže.

Jan Pavel II. přistane v Paříži v 10.30 hod. Po uvítacím ceremoniálu se odebere do Elysejského paláce, kde se v 11.30 hod. setká s francouzským prezidentem Chiracem a s ústavními činiteli.

Ve 12.30 hod. papež odjede do paláce Chaillot na náměstí Trocédéro a navštíví náměstí Lidských práv. V 16.30 hod. odjede na Martovo pole, aby se přivítal se shromážděnou mládeží.

V pátek 22. srpna bude Jan Pavel II. celebrovat pontifikální mši svatou v katedrále Notre Dame spolu s četnými biskupy. Prohlásí tam za blahoslaveného francouzského laika Bedřicha Ozanama, narozeného v Miláně v r. 1813, který byl univerzitním profesorem a spoluzakladatelem díla sv. Vincence z Pauly. Zemřel v Paříži v r. 1853.

Odpoledne navštíví papež v Evry novou katedrálu Zmrtvýchvstání Páně.

V sobotu 23. srpna bude v 9.15 hod. celebrovat pontifikální mši svatou v chrámě v Saint-Etienne du Mond pro 350 delegátů Fóra mládeže, kteří jsou jako představitelé mládeže celého světa vybráni jednotlivými biskupskými konferencemi, řeholními společnostmi a hnutími. Tito delegáti se účastní interních setkání v rámci Světového shromáždění mládeže, které se koná v Polytechnice na pařížském předměstí. Týž den v 18.00 hod. se odebere Jan Pavel II. na hipodrom de Longchamp, kde se koná celonoční příprava na Světový den mládeže. Stráví zde několik hodin se shromážděnou mládeží a pronese projev.

Světový den mládeže vyvrcholí v neděli 24. srpna v 10.00 hod. pontifikální mší svatou a modlitbou Anděl Páně. Odpoledne přijme Svatý otec organizační komitét Světového dne mládeže. Před odletem se papež setká na letišti v Orly v 17.30 hod. s francouzským premiérem.

Přílet do Říma je stanoven na 18.45 hod.

Podle VIS

Skutečné tělo a skutečná krev

Tělo a krev. Pravé lidské tělo a pravá lidská krev. Krevní skupina je v obou případech stejná, AB. Předložená část lidského těla seskládá ze srdečního svalu, endokardu, nervu a levé srdeční komory, při čemž srdeční sval vykazuje nadměrnou velikost. Jedná se tedy, pokud jde o základní strukturu, o dokonalé srdce. Krev se skládá z obvyklých složek, přitom počet bílkovinných molekul odpovídá svým procentním složením bílkovinnému séru čerstvé krve.

To není žádný anatomický objev, nýbrž výsledek vědecké analýzy z r. 1970. Jejím předmětem byly eucharistické relikvie, které se již dvanáct století uchovávají v jednom kalichu a v jedné monstranci v kostele sv. Františka v Lancianu v Abruzzách. A přesto se zde jedná o anatomii. Odoardo Linoli, vedoucí lékař spojených nemocnic z Arezza a profesor anatomie, patologické histologie a klinické mikroskopie byl pověřen, aby provedl analýzu relikvií. Nevěřil svým očím, když viděl klinické výsledky. Nebylo pochybností a nějaká záměna pro fide, která by se mohla stát v antice, byla vyloučena: tělo a krev živého člověka, který je vyšetřován tentýž den. A toto všechno bez jakýchkoliv konzervačních prostředků a bez munifikace, takže po celých dvanáct století zůstal zachován přirozený stav relikvií, které byly vystaveny fyzickým, atmosférickým a biologickým vlivům.

V rukou pochybujícího mnicha

Zázrak s krví v Lancianu, který se udál v 8. století, patří k nejstarším a nejznámějším zázrakům toho druhu na světě. Od té doby se konsekrovaná hostie a konsekrované víno, tedy eucharistické způsoby, 25x proměnily v tělo a krev. Z těchto 25 případů se deset událo v Itálii a sedm ve Španělsku. I když není tak známý jako zázrak v Bolseně z r. 1263, po kterém církev zavedla svátek Božího Těla, je zázrak v Lancianu jediný, který byl podroben přísným vědeckým analýzám. Dokonce nejvyšší rada Světové zdravotnické organizace projevila zájem o zázrak a ustanovila zvláštní komisi, aby prošetřila výsledky, k nimž dospěl lékař z Arezza. Vyšetřování trvalo 15 měsíců a skládalo se z 500 analýz. Výsledek byl uveřejněn v r. 1976 v New Yorku a v Ženevě. Analýzy se opakovaly v r. 1980 a potvrdily a rozšířily první výsledky.

Stejně jako v Bolseně (kde se jednalo o pražského kněze Petra) i zde se zázrak udál během mše sv. v rukou kněze, který pochyboval o skutečné přítomnosti Ježíše Krista v Nejsvětější svátosti.

Svědectví z r. 1631 nám vypráví, jak k zázraku došlo: “Kolem roku 750 po narození našeho Pána žil v městě Lanciano v klášteře (kde kdysi žili mniši sv. Basilia), který se dnes nazývá San Francesco, mnich, který nebyl pevný ve víře: byl uviklán do věcí tohoto světa, ale věděl málo o Bohu. Dne za dnem pochyboval, zda konsekrovaná hostie je skutečně Tělo Kristovo a konsekrované víno skutečně Kristova Krev. Přesto jej neopustila milost ustavičné úcty a on prosil stále znovu a znovu Boha, aby zbavil jeho srdce této rány, která otravovala jeho duši. Až se zalíbilo milému Bohu, Otcí milosrdenství a veškeré útěch, sejmout z něho tak těžké zatmění a dopřát mu stejné milosti, jakou již jednou udělil apoštolu Tomášovi.” Anonymní autor dále svědčí. “Když jednoho rána přinášel mešní oběť a vyslovil slova proměnění nad vínem a přepadla jej více než kdy jindy jeho stará pochyba, spatřil, jak se chléb mění v Tělo a víno v Krev. V důsledku tak velkého a mimořádného zázraku byl otřesen a zmaten. Když pak úlek ustoupil úctě a duchovní radosti, která otevřela jeho oči a naplnila jeho srdce, obrátil se s jasnou tváří, byť s hořkými slzami v očích, na kolemstojící a řekl: “Ó blažení svědkové, jimž se ráčil Bůh ukázat v této Nejsvětější svátosti před vašimi očima, aby rozptýlil moji nevěru. Pojdte, bratři a žasněte nad naším Bohem, který je nám tak blízko. Pohleďte na Tělo a Krev našeho nejmilejšího Ježíše.””

O osobě tohoto mnicha je sotva co známo. Víme jen, že patřil k malé východní mnišské

skupině, k basilianům, kteří přišli do země a do Lanciana jako utečenci. Jako mnoho jiných východních mnichů museli se v době císaře Lva III. Izaurského uchýlit do exilu v Itálii. Pod jeho vládou totiž propuklo tzv. obrazoborectví (boj proti úctě ke svatým obrazům) v plné síle, a to vyhnalo mnoho mnichů do exilu. Obyvatelé Lanciana předali těmto mnichům z pohostinnosti malý kostel sv. Legonciána, ve kterém se udál tento zázrak. Mnich celebroidal pravděpodobně v latinském ritu, protože měl velkou kulatou hostii a nikoliv kostku bílého chleba, jak je tomu na Východě. Svědectví z r. 1631, které vzpomíná na tuto událost, je nejstarším pramenem o tomto zázraku. Existoval sice velmi starý latinskořecký pergamenový kodex, který obsahoval celou tuto událost, ale ten byl v šestnáctém století ukraden.

Uchovávání relikvií

Basilianští mnichové uchovávali relikvie až do r. 1176, kdy přišli do kláštera benediktini. Ve třináctém století převzali v Itálii mnohé benediktinské kláštery františkáni. Tak tomu bylo v r. 1252 i s klášterem v Lancianu. V jejich péči se relikvie nacházejí dodnes. Františkánští bratři vybudovali nad malým kostelem sv. Legonciána novou svatyni, ve které uložili v r. 1258 eucharistické relikvie. Nejdříve byly přechovávány v boční kapli vedle hlavního oltáře, od r. 1902 jsou za svatostánkem v imponantním oltáři, který nechali lancianští zbudovat uprostřed chórového prostoru. Hostie změněná v Tělo, tak jak ji je dnes možno spatřit, se nachází ve stříbrné monstranci a má velikost velké hostie, jakou užívají kněží i dnes v západní církvi. Je lehce nahnědlá a zcela zčervená, když je pozorována proti světlu. V Krev změněné víno, které se uchovává v kříšťálovém kalichu, má podobu pěti granulí různé velikosti.

V průběhu století požívaly relikvie u věřícího lidu velkou úctu. Při zvláštních příležitostech byly nošeny v procesích ulicemi města. Čtyřikrát byly podrobeny zkoumání pravosti: 1574, 1637, 1770 a 1886. Při prvním zkoumání došlo k zvláštnímu fenoménu. Nápis na pravé straně kaple, kde byly relikvie uchovávány tři sta let v kované schráně, svědčí o tomto zázraku. Nápis říká doslova: “Tělo se udrželo neporušené a krev se skládá z pěti různě velikých granulí, které váží spolu tolik, jako každá z nich.”

Co se stalo? Při zkoumání několik let po Tridentském koncilu, který se v protikladu ke IV. lateránskému koncilu v r. 1215 ukázal velkorysejší vůči těm, kteří šířili úctu k antickým relikviím, chtěl arcibiskup Rodrigues dát zvážit granulovanou krev před přítomnými autoritami a k úžasu všech se zjistilo, že úhrnná hmotnost všech granulí odpovídá přesně váze jedné každé z nich.

Jedenáct let po ukončení Tridentského koncilu, na kterém se velmi diskutovalo o otázce transsubstanciacie, chtěl Ježíš tímto zázrakem pěti stejně těžkých krvavých granulí z Lanciana dát další znamení o své skutečné přítomnosti v tajemství Eucharistie: v každé kapce proměněného vína a v každé částice proměněné hostie jsou jeho Tělo a jeho Krev reálně přítomny.

Ale úžas nad zázrakem s krví v Lancianu tím ještě nekončí. Aby byla odstraněna jakákoliv pochybnost, rozhodli se františkáni po II. vatikánském koncilu podrobit relikvie moderní vědecké analýze. Předali je v r. 1970 známému profesoru anatomie Odoardu Linolimu, který spolu se svým týmem začal s výzkumem v listopadu téhož roku. Závěrečná zpráva byla zveřejněna v březnu 1971 a obsahuje udivující výsledky.

Ony hnědé pozůstatky z antické monstrance se ukázaly být nejen organickou tkání člověka. Na základě výstavby (myokard, endokard, vaskulární, hepatogenní a nervové vlastnosti) se dospělo k závěru, že se jedná o dokonalé srdce. Když se totiž analyzovala jeho morfologická vlastnost, ukázalo se, že hostie proměněná v Tělo vykazuje ve svém středu velkou prohloubeninu. Odborníci se shodují v tom, že tato prohlubeň vznikla v důsledku kontrakce srdečního svalu. Na okraji Těla-hostie bylo totiž možno rozeznat drobné otvory, které pocházejí od malých hřebíčků. U srdce, zde se jedná o sval, nastaly pravděpodobně smrtelné stahy (rigor mortis), jak je tomu u srdce v mrtvole. To znamená, srdce se v důsledku smrtelného ztuhnutí zavřelo. Mnichové, kteří byli svědky zázraku, je zřejmě znovu otevřeli a upevnili na dřevěné

destičce hřebíčky. Tak je totiž možno vysvětlit ony otvory. Protože se srdce opět kontrahovalo a nemohlo se stáhnout do středu, retrahovalo navenek. Z toho vyplývá, že srdce, které bylo na oltáři v malém kostelíku někdy v osmém století předmětem zázraku, bylo ještě živé a jako takové bylo se vši vědeckostí zkoumáno jako část mrtvolky.

Zkoumání, které bylo prováděno na žlutohnědých zbytcích v nezapečetěném kalichu, ukázalo, že se jedná o krevní skupinu AB a že tyto zbytky jsou identické s krví srdeční tkáně. Dále byly zjištěny minerály, které jsou obsaženy v normální lidské krvi, a byla tak vyloučena možnost, že by bylo použito jakýmkoliv způsobem konzervačních látek. Ale to ještě není všechno. Tělo a krev pocházejí z jednoho těla. Byla provedena další analýza: elektroforéza, pomocí které je možno v čerstvém krevním séru určovat kvantitativně bílkovinné molekuly v jednotlivých frakcích. Tato analýza je u krve dva nebo tři dni staré již prakticky nemožná, protože vede k abnormálním výsledkům. Elektroforéza krve z Lanciana ukázala naprosto normální profil, přitom všechny bílkovinné molekuly byly přítomny ve stejném množství jako u zdravého člověka.

Tato organická tkáň a tato krev reagovaly při všech klinických vyšetřeních jako tělo a krev živého člověka.

“Nikdy jsem nemyslel, že v těchto organických pozůstatcích starých dvanáct století bych mohl uvidět to, co jsem viděl,” řekl profesor Linoli. “K takovým nevysvětlitelným zázrakům má věda málo co dodat. A protože má málo co dodat, může je jedině potvrdit.”

Když byly analýzy skončeny, poslal ihned františkánům krátký telegram: “In principio erat Verbum et Verbum caro factum est.”

Podle 30giorni 2/97

Svatý Martin

Rytíř milosrdenství

Wilhelm Hühnermann

“A v co věříš ty, máti?”

“Jsem od mládí zvyklá ctít římské bohy a penáty našeho domu.”

Martin usilovně přemýšlel a pak řekl: “Stájový sluha je dobrý člověk a kuchtík si zpívá a píská celý den. Nevěřím, že by byli zlí. Jak je možné, že tak hloupou věc považují za pravdu? Myslím tím povídání o ukřižovaném rebelovi, který vstal z mrtvých.”

“Nevím, jestli byl skutečně rebelem. Ale už se přestaň ptát. Unavuješ mě. Mám jiné starosti.”

Matka byla ženou vojáka a zvyklá na to, že kdejaká válka odtrhne manžela od jejího boku, ale přesto ji trýznila stále stejná úzkost, že se už nevrátí.

Jen zřídka od něho přišla zpráva, krátký dopis, několik řádků chvatně naškrábaných na kusu papíru. Ale většinou byla ta zpráva už několik týdnů stará a mezitím se toho mohlo tolik stát. Mnohdy byl papír polepený krví, nebo okraj ožehnutý táborovým ohněm.

O válečném dění se v klidné Sabarii vědělo jen málo. Vědělo se, že Konstantin za žhavých letních veder táhl roklemi Balkánu, maširoval přes Thrákii, pronikl do údolí Hebro, kde tábořila Liciniova armáda.

Kupci, kteří se svými soupravami vozů přišli z východu, přinesli zprávu o bitvě u Adrianopole, v níž Konstantin porazil početně mnohem silnější vojsko svého soka.

“Byla to vražedná bitva pod ohnivým nebem,” líčili. “Dlouho byl výsledek nejistý. Na obou stranách se germánské a slovanské pomocné oddíly bily jako čerti, ale zvítězilo válečnické umění Konstantinovo. I když už byl zraněný šípem, zaútočil na nepřátelský tábor a donutil většinu nepřátelské armády složit zbraně. Licinius nechal na bojiště čtyřiatřicet tisíc svých bojovníků a prchl se zbytkem svých oddílů do pevnosti Byzance.”

“Tak válka skončila? Vráti se kohorty domů?” ptala se dychtivě tribunova žena.

“Kdo to může vědět?” pokrčil rameny posel. “Konstantin jistě nepoleví, dokud Licinia

úplně neporazí.”

“Tak vraždění pokračuje!” zasténala žena. “A nám zůstává úzkost, děsná úzkost, která naše noci připravuje o spánek.”

Brzy nato vyprávěli o velké bitvě zranění vojáci, kteří se vraceli domů do Sabarie.

“Naše kohorta byla uprostřed pekelného střetnutí, přede všemi tribun Florus,” chlubil se legionář, který měl ruku na pásce. “Císař ho a jeho kohortu vyznamenal před celým vojskem.”

“Je v pořádku a zdravý?”

“Císař? Lékaři odvázáli jeho zraněnou paži. Jistě bude brzy zdravý, ale moje ruka už mečem vládnout nebude.”

“Ptala jsem se na tribuna,” naléhala úzkostlivě žena.

“Toho chránili bohové, vznešená paní. Uprostřed vřavy padl jeho kůň proboděný kopím. Tribun s ním spadl na zem, a když se postavil, napřáhoval na něj jeden z Gótů bojovou sekeru. Byli jsme bez dechu, mysleli jsme, že náš velitel je ztracený. Ale tu se mezi ně vrhl setník Cornelius Sextus, který bojoval vedle něho, bleskurychle mečem srazil úder. Tribun zůstal nezraněný, sekera dopadla na setníka, rozrazila pancíř a na rameni mu způsobila otevřenou ránu. Ale setník nedbal na nic a bojoval dál, dokud vítězství nebylo vybojováno. Pak teprve se nechal obvázat. “Tak zachránil život mého muže!” vydechla paní, jejíž obličej během vyprávění úplně ztratil barvu.

“A Cornelius Sextus je křesťan,” řekl zamyšleně malý Martin, který naslouchal s bušícím srdcem.

“Musíme mu vždycky být vděční za jeho statečný čin,” odpověděla matka. “Ale teď pojď, můj synu! Budeme se modlit k penátům a lárům našeho domu, aby chránili otce i v budoucnu.”

Rozžehla před obrazy voskové svíce a sloupky kadidla a chlapec spolu s ní pozvedl ruce s úpěnlivou prosbou k domácím bohům. Ale v noci ještě dlouho hloubal o tom, že křesťan, jehož náboženstvím přece tak pohrdal, zachránil otce svým vlastním tělem.

Mnoho týdnů v Sabarii marně čekali na další zprávu, pak konečně přišla zvěst o velké námořní bitvě v Bosporu, kde Crispus, statečný Konstantinův syn, porazil nepřátelskou flotilu. Zbytek eskadry zničila bouře, zatímco Crispus se svými loděmi beze škod dorazil do přístavu Eleus.

Zase ubíhaly dny v úzkostné nejistotě. Do kraje přišel podzim, a stále ještě se zdálo, že vraždění nebude konec. Ale jednoho říjnového rána vpadl do římské pevnosti posel na zpěněném koni a volal, ještě udýchaný rychlou jízdou:

“Vítězství! Vítězství! Vítězství u města Chrysopolis na Bosporu! Konstantin úplně rozdrtil Liciniovy oddíly! Licinius ztratil skoro celé vojsko a s žalostným zbytkem unikl do svého hlavního města Nikomedie.”

A za dalších několik dní hlásil posel, že Licinius se vzdal císaři Konstantinovi, že válka skončila.

“Je po válce! Otec se vrátí domů!” vzlykala žena tribuna objímaje syna. “Budeme obětovat penátům.”

Když Martin na druhý den s Narcisem jel na koni podzimní krajinou, řekl mu radostně:

“Naše oddíly zvítězily. Licinius je poražený.”

“Bůh křesťanů zvítězil,” lhostejně odpověděl otrok.

“Tak je silnější než všichni ostatní a možná skutečně vstal z hrobu.”

“Kdo by věřil takovým hloupým pohádkám!” smál se Peršan pohrdlivě.

“Ale mrtvý bůh nemůže vítězit. Tak přece musí žít!”

“Tomu ty nerozumíš. Já znám jen jednoho boha a modlím se k němu.”

“Kdo je ten bůh?”

“Vidíš Slunce? Jen ono je božské, protože jeho světlo dává lidem život.”

“Ale řekni mi, Narcisi, od koho má Slunce své světlo?”

“Má je od počátku světa.”

“Tomu všemu nerozumím,” přemítal chlapec. “Zeptám se na to otce, až bude zase doma.”

“Když tě někdo udeří do pravé tváře...”

Ledové krystalky se třpytily na špičkách korouhví, když se sabarští jízdní za studeného únorového rána vraceli domů. Jelo se rychle, až se z koní kouřilo, protože tribun Florus se nemohl dočkat chvíle, až bude moci vzít do náruče svou ženu a synka.

S jáсотem mu Martin letěl naproti. Otec ho zvedl k sobě a vjel s ním do pevnosti, zatímco z věže jej zdravil zvuk trumpet. “Vyprávěj o válce, otče!” naléhal hoch, když při mihotavém světel voskovic seděli u večeře. “Jak bojovali kopiníci? Opravdu vás císař Konstantin vyznamenal před celým vojskem? Jak to bylo, když kuň padl a ten Gót tě chtěl zabít sekerou?”

“Ale Martine,” napomáhala ho matka. “Otec je unavený. Netrap ho svými otázkami.”

“Ale já musím všechno vědět úplně přesně!”, trval na svém chlapec. “Je to pravda, otče, že ti Cornelius Sextus zachránil život?”

“Ano, to je pravda,” přikývl tribun. “Nebýt jeho, nevrátil bych se k vám.”

“A Cornelius Sextus je křesťan?”

“Ano, můj chlapče! Vůbec křesťané v mé kobortě byli nejstatečnější. Jejich kněží jim řekli, že bojují pro svého Boha a své náboženství. Proto se bili jako lvi.”

“A za co jsi bojoval ty, otče?”

“Za císaře Konstantina, kterému jsem přísahal věrnost.”

“Je císař také křesťan?”

“Není křesťan, ale je přítelem jejich víry.”

“A ty, otče, máš rád křesťany?”

“Vážím si jich, protože jsou to přinejmenším poctiví a spolehliví lidé. Jejich náboženství mně však vždycky bude cizí. Nemohu pokleknout před mužem, který visel na kříži jako otrok.”

“Narcis říká, že to byl rebel proti Římanům.”

“O tom nic nevím. Víím jenom, že nařídil svým úředníkům milovat všechny lidi, dokonce i nepřátele, a když je někdo uhodí na pravou tvář, musejí mu prý nastavit i levou. To je nebezpečné učení, protože jak by římská říše mohla obstát, kdyby se její synové přestali bránit nepřátelům?”

“Nastavit druhou tvář, říkáš?” vykřikl Martin. “U všech bohů, to je odporné náboženství!”

“O křesťanském učení toho moc nevím,” vmísila se do hovoru matka. “Ale myslím, že bychom neměli odsuzovat, co neznáme. Otrokyň Blanka, která mi slouží, mi něco vyprávěla, a to se mi velmi líbilo. Říkala, že hlavní přikázání křesťanů říká: “Miluj Boha a svého bližního jako sám sebe!” Musím se přiznat, že tato poučka se mi zdá velká a vznešená, právě tak jako druhá, kterou říkala Blanka: “Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo dává svůj život za své bratry!” - Ale to udělal setník Cornelius, a proto nemohu pohrdat křesťanstvím, které dělá člověka schopným takového hrdinství.”

“Ale nastavit druhou tvář?” dumal Martin.

“Fuj, pavouku! To je tak něco pro otroky, ale ne pro Římany!”

“Už o tom nemluvme!” zabručel tribun. “Já v každém případě zůstanu věrný starým bohům, kteří udělali Řím vládcem světa.”

“Přivezl jsi mi něco, otče?” zeptal se synek.

“Jistě!”

“Koně nebo sokola? Rád bych měl sokola.”

“Přivezl jsem ti otroka.”

“Otroka? K čemu potřebuji otroka? Mám přece Narcisa.”

“Je to mladý Řek. Jmenuje se Ariston. Bude tě vyučovat.”

“V čem vyučovat?”

“Ve čtení, psaní a počítání nejdřív. Je čas, aby ses něco naučil.”

“Oh, to bude nudné!” vzdychl Martin zklamaně. “Nač se to všechno potřebuji učit? Máme přece otroky, kteří pro nás mohou psát a počítat.”

“A jak chceš vědět, že tě přitom nepodvádějí, že nenapíší něco úplně jiného, než jim diktuješ, a že tě nešidí, když vyřizují tvé obchody s penězi? Je to tak, Ariston je tvůj pedagog a bude tě každý den několik hodin vyučovat. Tvým spolužákem bude Festus, syn setníka Cornelia.”

“Festus je můj přítel,” odpověděl napůl smířeně Mattin. “Když ten bude přitom, bude to možná docela veselé.”

“Tak vidíš,” usmála se matka. “Ale teď musíš jít spát. Už je pozdě.”

“Nech mě ještě chvíli tady,” žadonil chlapec. “Ještě vůbec nejsem unavený a otec ještě nic nevyprávěl o válce. Doufám, že ještě budou války, až budu velký.”

“Války budou pořád,” smál se Florus. “Ale teď dělej, co ti říká matka! Poslušnost je první povinnost vojáka. Kdo se nenaučil poslouchat, nemůže ani rozkazovat. A ty přece jednou chceš být důstojníkem, nebo ne?”

“Samozřejmě, otče!” Martin zdráhavě poslechl, ale ještě dlouho ve svém cubiculů nemohl usnout. Jeho mladý duch byl příliš zaměstnaný novým pedagogem, válkou, zvláštní naukou křesťanů.

*Jeho Excellence
Mons. Jan Graubner
arcibiskup olomoucký
a metropolita moravský*

Vatikán, 14. července 1997

Vaše Excellence,

Svatý otec je informován o tragické povodňové situaci, kterou je postižena Česká republika, zejména v oblastech Moravy.

Jeho Svatost se na Vás obrací s prosbou, abyste laskavě ujistil všechny, kteří jsou postiženi tímto neštěstím, o jeho hlubokém zármutku a upřímné soustrasti. Svátý otec setrvává v modlitbě za duše zemřelých obětí a vyprošuje od Všemohoucího Boha - na přímělu panny Marie, Potěšení zarmoucených - opravdovou útěchu a účinnou pomoc všem postiženým i jejich rodinám a přátelům. Jako výraz intenzivní duchovní blízkosti též všem uděluje své zvláštní apoštolské požehnání.

I já se chci v modlitbě připojit k tomuto projevu soustrasti.

V Kristu Váš

Angelo kard. Sodano

Vzpomínka na jáhenské a kněžské svěcení

Jáhenské svěcení - Olomouc 21. 6. 1997

“Jestliže mi kdo chce sloužit, ať mě následuje, - pravím vám - a kde jsem já, tam bude i můj služebník.” Vstupní zpěv naplňuje chrám i naše nitro.

Devět kandidátů (sedm pro diecézi Olomouc, jeden pro Litoměřice, jeden pro řád kapucínů) již stojí před světícím biskupem otcem Josefem Hrdličkou. Jsou pronášena poslední svědectví o jejich způsobilosti. Po službě Božího slova pak pronikají srdcem naléhavé otázky církve: Chceš být zasvěcen službě církve? Chceš svou službou pomáhat biskupovi a kněžím?

Chceš uchovávat tajemství víry a tuto víru hlásat? Chceš vždycky žít podle příkladu Ježíše Krista, jehož Tělo a Krev budeš věřícím rozdávat? Ano. Kéž mi Bůh přitom pomáhá.

Kandidáti leží v pravdivé pokoře na zemi. Před Bohem a před lidmi. Před církví, která jim pomáhá. Při litanii ke všem svatým, kteří jako by se láskyplně procházeli mezi bělostnými oběťmi. “Bude to paráda,” poznamenal biskup v hodině přípravy... Vkládáním biskupových rukou - tímto fyzickým dotekem z vůle Velekněze Pána Ježíše a zasvěčující modlitbou jáhenské svěcení vrcholí.

Po společné eucharistické bohoslužbě děkuje zástupce nových jáhnů biskupu světiteli s

přáním, abychom zažili parádu se svatými ve věčnosti.

Shromáždění se rozchází... Zastavil jsem se s jedním z nových služebníků církve. Řekl jsem mu: Mně se nejvíce líbí úkon, kterým biskup ve vrcholícím obřadu odevzdává svěceným knihu evangelií a říká: “Věř evangeliu, už evangelium, žij evangelium.”

Mladičký jáhen mi odpověděl: Právě tato slova na mě rozhodným způsobem zapůsobila před léty. Stál jsem tehdy jako ministrant tamhle v tom rohu katedrály... a cítil jsem ta slova jako výzvu... Vidiš, teď se ta výzva stala skutkem. Stojíš u ambonu... a zodpovědně učíš... Přeji ti, abys evangeliu živě věřil a věrně je žil.

Náš rozhovor pokračoval... A pozdravuj ode mne s úctou a vděčností maminku. Jistě je zde. Ano. Jeden její syn už knězem je. Ona má z toho radost. O těch kněžích platí slovo Hospodinovo v knize proroka Jeremiáše: “Dříve než jsem tě utvořil v lůně, znal jsem tě; dříve než jsi vyšel z mateřského lůna, posvětil jsem tě...”. Jer 1,4) Nebo z knihy proroka Izaiáše: “Hospodin mě povolal od matčina lůna, již v mateřském životě nazval mě jménem.” (Iz 49,1) Kdy vlastně začala být matkou toho, kterého Bůh povolává?

Dotkla se i v tu sobotu 21. června 1997 Boží milost některého ministranta a některého ministranta a některé dívenky...? ...Vzpomínám, v modlitbě děkuji a všechny pozdravuji s přáním bezpečného pokoje.

P. Erich Pepřík

Náboženství zde stále zůstane, ať to chce člověk uznat nebo ne. Je to ta nejhlubší první a poslední otázka v člověku.

Jan Pavel I.

K čemu jsou mi vaše řeči o šťastném životě, jestliže není život věčný?

Sv. Augustin

pohanským filozofům

Kněžské svěcení - 28. 6. 1997

Opět se rozzářily tváře, srdce i hlasy, když katedrálou svatého Václava v Olomouci (v sobotu dne 28. června 1997) zazněla píseň Ejhle, oltář Hospodinův září. Bylo to naprosto pravdivé.

Osm jáhnů vstoupilo v liturgickém průvodu, uzavíraném arcibiskupem světitelem Mons. Janem Graubnerem a biskupem Mons. Josefem Hrdličkou, aby přijali kněžské svěcení. Svatí Cyril a Metoděj byli jen dva. Září doposud jako slunce. Už nikdy nezhasnou.

“Chcete se zasvětit Bohu pro spásu světa?” - “Ano.” - Zasvěcení Bohu se uskutečňuje naplňováním určitého řádu. Bůh vykonává spásu lidí a světa prostřednictvím církve, reprezentované právě biskupem. Do jeho dlaní vkládají kandidáti své sepjaté ruce, svá srdce, své osudy. “Slibuješ mně i mým nástupcům úctu a poslušnost?” - “Ano.”

Když na znamení svého bezvýhradného, sebeodevzdání Bohu leželi svěcenci tváří k zemi, vzpomněl jsem si na některé naše vojenské cviky. Přískoky, k zemi, plížením vpřed... Oč by se nám příjemněji žilo, kdybychom se chtěli popravdě sklánět až k zemi před Láskou Boží.

Mlčenlivým vkládáním rukou biskupů i přítomných kněží a zasvěčující modlitbou byli jáhni vybaveni kněžskou mocí k tomu, “aby se, Bože, tvůj lid neustále obnovoval koupelí znovuzrození a sytil z darů tvého oltáře, aby hříšníci docházeli odpuštění a smíření a nemocným se dostávalo útěchy a pomoci...”

Oblékání kněžských rouch, pomazání rukou křížmem (směs olivového oleje a balzámu, požehnaná na Zelený čtvrtek), předání chleba a vína a pozdravení pokoje uzavíraly úkon kněžského svěcení.

Slavnost pokračovala eucharistickou bohoslužbou. Tu slavilo spolu s biskupy poprvé osm nových kněží. Nakonec všichni požehnali shromážděnému lidu.

“Jděte ve jménu Páně!” Konec slavnosti svěcení. Začátek osobního výkonu kněžské služby. Tam, kam koho biskup pošle...

Při své první mši svaté (primici) poděkovat novokněz nakonec rodičům, zvláště matce. Dal jí krásnou kytici. Kytici vděčnosti, obdivu a úcty. Ona ji okamžitě odnášela k oltáři Páně. Tam ta kytice patří. Všechno krásné je Boží. I náš hodný syn. Vložil svůj osud výhradně do rukou Božích a církve. Víme, že musí být v tom, co je jeho a našeho Otce. Naše úloha bude jako úloha Panny Marie, věrné v Nazaretě v Betlémě, v Egyptě, na hostině ve večeradle na Sionu, na prozářené hoře Proměnění, kde je Matka v ústraní, i na zatemněné hoře Kalvárii (odtud ji známe velmi důvěrně), v utajené radosti Zmrtvýchvstání i ve veřejné slávě Soslání Ducha svatého...

Chválu vzdejme, ó křesťané, nejsvětější Matce Páně...

V lůně tvém Bůh odpočíval, na tvých prsou tiše dlíval. Která matka tebe předčí, které matky syn je větší?

P. Erich Pepřík

Co mě naučil starý růženec

Vyznání londýnské konvertitky

Rodina mého muže patřila k fanatickým protestantům a také můj názor na katolickou víru byl naprosto odmítavý. Naučili mě, že největší chybou katolíků je nevědomost a modloslužba, a proto jsme se oba, můj muž i já, vyhýbali stykům s katolíky. Jednoho dne přišla moje pokojská celá vzrušená ke mně do pokoje.

“Podívejte se, paní, co jsem našla, strašný papistický amulet.”

Držela v ruce růženec.

“Kde jste to našla?” zeptala jsem se.

“Vpředu u brány. Vrátný se domnívá, že patří té irské ženě, která tu prodává byliny.”

Vzala jsem růženec a odnesla jsem jej do salónu, kde byli právě můj muž a jeho mladší sestra. Smáli jsme se té římské pověře.

Moje švagrová nakonec řekla: “Mary, pozvěte tu ženu. Pobavíme se tím, co nám bude o té věcičce vyprávět.”

Souhlasila jsem a po krátké výměně názorů byl srozuměn i můj muž. Příští den jsme byli všichni pohromadě. Harry měl dobrou náladu a já jsem vymyslela plán, jak tu starou prostou ženu obrátíme.

“To je ona,” zvolal můj manžel náhle. Přistoupili jsme k oknu, vedeni stejnou myšlenkou, a viděli jsme u dveří starou ženu doprovázenou vrátným. Zdálo se, že hlasitě diskutují.

“Říkáte, že já mám jít do salónu s mými špinavými botami? Raději ať přijde paní sem a řekne mi, co potřebuje.”

Otevřela jsem okno a zavolala ji, ať jde klidně dovnitř. Konečně se nechala přesvědčit, vstoupila a rozvinul se tento rozhovor:

“Neztratila jste tady něco, milá paní?”

“Ztratila? Ne, nevím o ničem. Co by mohla ztratit chudá Mary Freemanová?”

“Ztratila jste svého bůžka.”

“Mého bůžka? Nerozumím. Pán Bůh mě opatruj. Co tím míníte?”

“Nezlobte se na nás, ale vy jste opravu ztratila něco, co uctívají katolíci.” A ukázala jsem jí růženec.

“Můj růženec! Vy jste ho našla?” zvolala potěšena. “Pán Bůh vám to odplatí, milostivá paní. Já vám můžu jenom z celého srdce poděkovat.”

“Ale vy nevíte, že je to hřích, modlit se k bůžkům?”

“Ale já se nemodlím k žádným bůžkům,” odpověděla Mary Freemanová a mimoděk zaujala obrannou pozici. “Pater Mahowy, dej mu Pán Bůh věčný pokoj, mě sám naučil, jak se mám modlit růženec, a také mi vysvětlil, jak je to důležité a potřebné.”

Dali jsme se všichni do smíchu a řekli jsme jí: “Raději si přečtete bibli a nenechte se svádět a ohlupovat od kněží.”

Zbožná irská žena odložila počáteční úlek a nakonec se usmála ona.

“Podívejte se,” řekla, “já neumím ani číst ani psát, ale svojí víru znám stejně dobře jako každý jiný. Vidím, že byste si ze mne rádi udělali hlupáka. Ale to se mě netýká. Než však odejdu, ráda bych vám řekla, co mě můj růženec naučil.”

A s očima zářícíma a pevným jasným hlasem začala:

“Vidíte ten křížek? Když se na něj podívám, vzpomenu si, že Ježíš Kristus zemřel za mne na Kalvárii. Myslím na jeho rány a na jeho utrpení a pak se řeknu: “Milý Ježíši, dej mi milost, bych tě nikdy neurazila.” Při tom s úctou políbila křížek. “A ta velká perla tedy s těmi třemi malými? Ty mi říkají, že je jen jeden Bůh, a ten je ve třech osobách. Vidíte, že růženec má šest velkých perel a jednu medailku, a to mi připomíná kostel a svatostánek.”

Naslouchali jsme mlčky a s respektem a švagrová přistoupila blíž ke staré ženě.

“Pět velkých perel mi připomíná pět přikázání, která nám dává církev kromě desatera a která musím stejně pečlivě zachovávat.” Stará paní je vyjmenovala a pak se krátce odmlčela, aby nabrala dechu.

“Samotný růženec se skládá z patnácti tajemství ke cti Matky Boží. Pět radostných,” pokračovala a vyjmenovala je, “pět bolestných,” znovu je vypočítala, “a pět slavných.” Při těch zvýšila hlas, jako by chtěla posílit svoji víru.

“Když jdu mezi lidi, abych si něco poctivě vydělala na živobytí, modlím se pro sebe tiše radostný růženec. Když je to s prací těžké a já musím počítat, jestli si vůbec něco vydělám na stravu pro ten den, myslím na bolestná tajemství a řeknu si: Mary Freemanová, proč se znepokojuješ? Je jisté, že všechno jednou skončí a Bůh ti neodepře svou poslední milost. A když se pak ty trpkosti překonají, není nic lepšího, než se pomodlit slavný růženec ke cti té, která je naší Matkou. A tak trávím své dni.”

“No dobrá,” řekl můj muž. “Už jsme toho slyšeli dost. Vrať paní ten růženec a nech ji odejít.”

Viděla jsem se s Mary Freemanovou ještě několikrát. Když jsem ji poprosila, dala mi s radostí svůj růženec. A pak přišel den, kdy jsem požádala katolického kněze, aby mě připravil pro přijetí do katolické církve. Když jsem byla přijata do katolického společenství, řekla jsem o tom svému muži. Byl celý bez sebe. Ale já jsem počkala a modlila se a po několika týdnech mi řekl: “Chod’ si do svého kostela, kdy chceš, a já a moje děti budeme chodit do našeho.” Po nějakém čase jsem mu navrhla, zda by nechtěl jít jednou se mnou.

Byl kupodivu ochoten, šel do “mého kostela a ještě před koncem roku jsem měla to štěstí vidět, jak můj muž a mých sedm dětí je přijato do katolické církve.

M. R.

Růženec je nejmenší a nejpochoptitelnější dogmatika.

Arcibiskup Hermann Schäufele

H. A. Schieser

Ve třech následujících číslech Světla vám přinášíme překlad přednášky Dr. H. A. Schiesera o problematice výchovy dětí v současném světě. Dr. Schieser je emeritním profesorem DePaul univerzity v Chicagu, kde v letech 1971-91 působil na katedře teoretických základů věd o výchově. Je činný jako lektor ve vzdělávání pastoračních pracovníků, učitelů a pedagogického personálu v USA i v Evropě. Tato přednáška byla přednesena 27. října 1996 v Kruhu křesťanských rodin v Marienfried.

Výchova podle absolutních měřítek - povzbuzení pro

utrápené rodiče

Při všem úsilí rodičů, aby z dítěte bylo “něco pořádného”, často pozorujeme, jako by “všechno bylo marné”, když dítě později vykročí na nesprávnou cestu. Pak se ptáme: “Co jsme udělali špatně?”

1. Aby z našeho dítěte bylo něco pořádného...

V bibli se často (34x) vyskytuje pojem vir justus spravedlivý člověk.

Například: Spravedlivý pokvete jako palma, poroste jako cedr na Libanonu (Žalm 91,13).

Žádný člověk na zemi není tak spravedlivý, aby činil jen dobro a nikdy nehřešil (Přísl. 7,20).

Jsou to dva protichůdné výroky, ale naše zkušenost tento protiklad potvrzuje: Víme, že se vyplácí konat dobro, že “s poctivostí se nejdále dojde” a že dobré svědomí je předpokladem pro pocit štěstí. Ale víme také, že při všem dobrém děláme také chyby.

S tímto “protikladem” musíme prostě žít a přijímat jej také u svých dětí. Jako křesťané však víme o Boží pomoci, která nám pomáhá vyrovnat se s našimi chybami. To neznamená, že bychom si nedělali žádné starosti, když se dopouštíme slabostí a chyb, nýbrž že díky Boží pomoci (=milosti) můžeme i přes to konat dobro. Sv. Pavel nám píše, jak právě argumentoval svými slabostmi, a dostal tuto prostou odpověď: Postačí ti moje milost, neboť síla se zdokonaluje ve slabosti (2 Kor 12,9).

To pro nás jako vychovatele znamená, že jsme “realisté”, když chceme svým dětem pomáhat, aby z nich “bylo něco pořádného”. Je skutečností, že i my děláme chyby a potřebujeme Boží pomoc. To můžeme dětem klidně říct a nijak se před nimi neskrývat. Pak budeme i my k jejich slabostem trpělivější: nebudeme jejich chyby “trpět”, ale chápat; nebudeme je snášet, nýbrž učiníme je součástí našich starostí a modliteb.

2. Zážitky z raného dětství

Vývojová psychologie nám ukazuje, že všechno, co člověk přijímá svými smysly, je zaznamenáno v mozku. Tak jako pevný disk v počítači uchovává všechno, co se na něj ukládá, ale vydává jen to, co požadují správné údaje, tak i dítě si “podrží” všechno, co prožije. V prvních pěti letech, kdy vědomí ještě není plně “probuzené”, “ukládá” se téměř všechno do podvědomí. To znamená, že děti sice “přijímají” všechno, co vidí, slyší a cítí, ale ne všemu rozumějí, a proto to jednoduše “ukládají”. Leccos z toho, zvláště traumatizující zážitky (=hluboce zraňující), vstupují opakovaně do vědomí, ale většina zůstává v podvědomí a odtud nevědomky ovlivňuje naše myšlení a chování, a to i v dospělosti.

Příkladem je strach z kočky (fobie), který vznikne tak, že kočka jednou silně polekala dítě. Dospělý si na to již nevzpomíná, ale z podvědomí se vynořují negativní pocity vždy, když dojde k vnímání kočky. Tak se spojuje vědomá zkušenost s odpovídajícím podvědomím nastavením”.

Horší je, jestliže k takové traumatizující zkušenosti dojde s člověkem, např. s násilným otcem nebo při sexuálním zneužití. Pak dojde u dítěte k celoživotnímu negativnímu postoji vůči mužům, který může hrát velkou roli při pozdější volbě partnera nebo může také znemožnit vytvořit v sobě obraz Boha jako “dobrotivého Otce.”(2)

Pro nás vychovatele to za prvé znamená, že si vždy musíme být vědomi své odpovědnosti, kterou máme vůči dítěti: všechno, cokoli učiníme a řekneme, dítě “zaregistruje” a bude jednou konfrontovat se skutečností.

Za druhé se můžeme spolehnout na to, že všechno, co jsme dítěti ukázali a učinili krásného, dobrého a pravdivého, zůstává v něm i tehdy, když to vnější vlivy a čas překryjí a zasypou. Jestliže vyvstane potřeba dobra, krásy a pravdy, “vynoří” se opět podobně jako při traumatu odpovídající zkušenost.

Již Platon (400 let př. Kr.) požadoval, aby se udělalo všechno pro ochranu dítěte před tím, co není krásné, dobré a pravdivé. Pestalozzi (před 200 lety) se znovu chápe této myšlenky a

vyzývá matky a učitele, aby pečlivě poskytovali dítěti příležitost dívat se na krásu a zakoušet dobro.(3)

Myšlenka “dětské zahrady” (v německém jazyku se mateřské škole říká “Kindergarten” - dětská zahrada; Fröbel 1782-1852) spočívala právě v tom, vytvořit pro dítě “zahradu”, ve které jsou něžné květiny chráněny před škodlivými vlivy, dokud samy dostatečně nezesílí. Co všechno neuděláme, abychom své zahrady zaopatřili před zimou a celý rok je uchránili před škůdci.

Děláme opravdu všechno - pokud je to možné -, abychom uchránili naše děti před špinou a škvárem, před lží, brutalitou a škodlivými vlivy? Nebo se bojíme, že bychom děti připravili o něco, co budou později v životě “potřebovat”?

Může se stát, že naše děti, až jim bude 16 nebo 18, budou již na “šmejd” tak zvyklé, že je to vůbec nevzruší a dokonce se při něm budou cítit dobře. Nebylo by naopak lepší dosáhnout toho, aby při prvním setkání s brutalitou a ošklivostí - čím později, tím lépe - byly tím tak šokovány, že se od toho s hrůzou odvrátí?

Nebudeme toho schopni, abychom naše děti absolutně uchránili před zlem. Ale musí se nám podařit alespoň to, aby tímto zlem nebyly fascinovány a aby se pro ně nestalo “zajímavější a přitažlivější” než dobro.

Církevní aktuality

Turínského plátna kamenem úrazu?

Na podzim roku 1988 všechny sdělovací prostředky šířily senzační zprávu: Turínského plátno je falzifikát, který pochází z 13. století. Radiokarbonové testy prokázaly, že materiál plátna pochází z 13. až 14. století. Bublina však záhy splaskla. Jak přesvědčivě dokládá Werner Bulst ve své knize Podvod s Turínským plátnem, zmanipulovaný karbonový test, a spolu s ním celá řada vědeckých časopisů, jednalo se o neudržitelné důkazy, které byly odepsány od samého začátku. Zajímavé ovšem je, že média, která tak horovala pro “falzifikát”, tyto skutečnosti již pominula mlčením.

Kolem “drahocenné církevní relikvie”, jak ji označil Svatý otec Jan Pavel II., vznikl znovu rozruch na jaře letošního roku. Aby se s ní konečně jednou provždy skoncovalo, byl inscenován požár, kterému padla za oběť vzácná bazilika ze 14. století. Dosavadní vyšetřování prokázala, že požár byl založen záměrně, a to současně na čtyřech různých místech. Bůh však, osvědčil větší sílu. Máme další důvod děkovat, že nám zůstal zachován neživý turínský svědek utrpení a zmrtvýchvstání jeho Syna.

Proti zmanipulovaným testům stojí dnes k dispozici nové výmluvné důkazy o pravosti Turínského plátna. Obraz, který je zachycen na tkanině, je naprosto bezchybný fotografický negativ. Kdo mohl být ve středověku schopen vytvořit něco takového, když o fotografii a negativech neměl nikdo ani tušení?

Švýcarský kriminolog Max Frei předkládá jiný důkaz: v prachu, který sňal z plátna, objevil pylová zrnka 49 druhů rozličných rostlin, které se vyskytují výlučně v Palestině. Několik druhů pylových zrn se mu nepodařilo ihned identifikovat. Později našel tyto druhy pylu v bahně z Mrtvého moře. Jde o vyhynulé druhy, která před dvěma tisíciletími ještě v Palestině existovaly.

Další nesporný důkaz přinesly reliéfní zvětšeniny obličejů, které odhalily na očních víčkách dva kruhy, které byly identifikovány jako mince s obrazem Pontského Piláta. To odpovídá tehdejšímu zvyku zatěžovat oční víčka mrtvol mincemi.

Po velké výstavě Turínského plátna u příležitosti 400 let jeho uctívání v Turíně mělo 50 amerických vědců možnost zkoumat je za pomoci nejmodernějších zařízení po dobu osmi dnů. Jak informoval tehdy Readers' Digest, všechny výsledky byly kladné.

Ovšem nejvýznamnější objev učinil americký fyzik Jackson: Ještě před několika lety se myslelo, že obraz na plátně vznikl následkem vypařování. Jackson dokázal, že obraz vznikl zářením, v důsledku světelného záblesku, který vyšel z třírozměrného těla Ukřižovaného. Diapozitiv plátna byl vložen do analyzátoru VP8 a na obrazovce se ukázal reliéfní obraz obličejů.

Bylo vypočteno, že se jednalo o záblesk v trvání asi 2/1000 sekundy.

Věřící člověk má pro to jediné vysvětlení: k tomuto záblesku došlo, když mrtvé tělo přešlo do stavu zmrtvýchvstalého oslaveného těla. Turínské plátno je první fotografií světa. Je tedy svědectvím jak utrpení, tak zmrtvýchvstání Ježíše Krista.

Anglikán Robinson, který sám měl dříve veliké pochybnosti, nakonec prohlásil: “Turínské plátno nabízí takové důkazy o své pravosti, že je to bláznivé, nechceme-li říct přímo nepoctivé, tyto důkazy ignorovat.”

Děkujeme Pánu za jeho dobrotu, že tímto způsobem právě nám, lidem dvacátého století, poskytuje zázračné, vědecky doložené potvrzení základního tajemství naší víry.

K. M. Harrer

Deutsche Tagespost 14/6

Tisíce nových prosebníků

Růžencové křížové tažení v Rakousku zaznamenalo v r. 1996 16 tisíc nových prosebníků. Hnutí, které založil před 50 lety P. Petr Pavlicek, postupuje v duchu prosby, kterou Panna Maria vyslovila ve Fatimě a modlí se růženec za obrácení hříšníků a mír na celém světě.

Tuk a tloušťka

Podle názoru arcibiskupa Dyby z Fuldy souvisí nezáměr o křesťanskou víru v Německu s orientací na “tuk a tloušťku”.

Zatímco po staletí byla nejdůležitější starostí lidí péče o budoucí generaci, starají se lidé dnes jen o svůj vlastní blahobyt. Předávání života se stalo stejně podřadné jako předávání víry. V moderním světě se nemoci, stáří a smrt hodnotí jako “provozní nehody”, aniž by se jim přiznával nějaký smysl. Pro křesťany však smrt znamená začátek věčného života, což jim otevírá zcela jinou životní perspektivu, řekl Dyba v rozhovoru pro magazín Focus.

Jednoroční příprava

Americký biskup z Wilmingtonu Michael A. Saltarelli nařídil jednoroční přípravu párů, které chtějí uzavřít manželství. “Změny v naší společnosti vyžadují hlubší praktickou a pastorační přípravu,” řekl biskup. Součástí přípravy jsou semináře a diskusní kroužky. Roční lhůtu pokládá biskup za ideální prostor, aby se snoubenci blíže poznali.

Dárek

Všichni katolíci na Kubě obdrží před nadcházející papežskou návštěvou v r. 1998 jeden exemplář Markova evangelia. To je záměr biskupů na ostrově, který již třicet let ovládá diktátor Fidel Castro. Má to být duchovní příprava na papežovu návštěvu. Biskupové tak následují příklad samého papeže, který daroval všem rodinám římské diecéze Markovo evangelium jako přípravu na Svatý rok 2000.

Muslimové v Jeruzalémě

Těsně vedle chrámu Božího hrobu v Jeruzalémě zkonfiskovala muslimská organizace WAKF dva byty řeckokatolického patriarchátu. Na střeše tohoto chrámu chce WAKF zřídit záchodky.

Síla Božího volání

Indonésie. Marther Kuayo, člen indonéského rodu Iria Jaya byl vysvěcen na kněze. Znamená to konec jeho kmenové linie. “Moje odpověď na Boží volání znamená konec mého klanu. Já děkuji Bohu, že mě povolal k této službě, i když v očích mého kmene je svobodný muž předmětem pohrdání.” Boží volání bylo silnější než stará tradice a lidské priority.

666

Řecká pravoslavná církev protestuje proti skutečnosti, že v souvislosti s přijetím do Evropské unie je počítačům v Řecku přidělen kód 666, což je Satanovo číslo. Církev žádá vládu, aby odstoupila od takových dohod.

První biskupka

Švédská protestantská církev vybrala první ženu pro biskupský úřad. “Pokrokoví” věřící to pokládají za milník na cestě k rovnoprávnosti. Konzervativní naopak tento krok odsuzují jako nebiblický a hrozí vystoupením z církve.